

Polskie masy pracujące czerpią swą siłę ideową z wielkiej skarbnicy doświadczeń WKP (b)

Przemówienie Przewodniczącego KC PZPR BOLESŁAWA BIERUTA na XIX Zjeździe WKP (b)

DRODZY TOWARZYSZE
I PRZYJACIELE!

Z uczuciem głębokiego wzruszenia pragnę przekazać Wam najgorętsze, braterskie pozdrowienia od Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, od polskiej klasy robotniczej i narodu polskiego (burzliwe, dłu gotrwałe oklaski).

XIX Zjazd wielkiej bohater-skiej Partii Komunistycznej, partii, stworzonej, wychowanej i kierowanej przez Lenina i Stalina, jest olbrzymim wydarzeniem w życiu mas pracujących całego świata. Obradom tego Zjazdu towarzyszą płomienne i radosne uczucia setek milionów ludzi pracy we wszystkich zakątkach świata. Szczególnie gorące uczucia braterskiej wdzięczności, przyjaźni i solidarności pragnę przekazać Zjazdowi od całego polskiego ludu pracującego. Historyczne o światowym zna-

czeniu zwycięstwo Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich nad faszystwem w drugiej wojnie światowej stało się zwrotnym momentem w życiu wielu narodów i w szczególności wielkim przełomem w losach i w życiu polskiego narodu, fundamentem jego odrodzenia i rozwoju.

Wiele, niezmiennie wiele, mają do zawdzięczenia WKP(b) jej polityce, jej walce, jej zwycięstwom i osiągnięciom polskie masy pracujące. Mają jej do zawdzięczenia wszystko, co było i jest dla nich najdroższe: wyzwolenie z niewoli faszystowskiej, utrwalenie niepodległości narodowej, szybki rozwój gospodarki, kultury i siły wewnętrznej swego państwa ludowego.

Dzięki zwycięstwu wyzwoleniczej Armii Radzieckiej powrócili do Polski jej przastare ziemie ojczyste nad Nysą, Odrą i Bałtykiem. Wyzbywszy się hańby ucisku bratnich narodów: ukraińskiego, białoruskiego, litewskiego, Polska Ludowa stała się państwem narodowojednorodnym. Władza ludowa zniósła własność obywatelską i kapitalistyczną, przeprowadzając reformę rolną i unarodowienie przemysłu. W ciągu 6 lat Polska przekształciła się ze słabego gospodarza i bezsilności wyzyskiwanego przez obcych kapitalistów kraju — w kraj szybko uprzemysławiający się i rosnący ekonomicznie. Unarodowiony przemysł polski produkuje już obecnie trzykrotnie więcej niż przed wojną. W kraju dokonuje się wielki proces rewolucji kulturalnej w oparciu o przeobrażenia gospodarcze i techniczne. Naród polski przekształca się szybko w nowy, socjalistyczny naród. Ecydującą rolę w tych przemianach historycznych, wyzwalających dziś potężne siły i talenty twórcze polskich mas ludowych, odgrywa braterska pomoc radziecka, przyjaźń i przykład narodów radzieckich, którymi kieruje i które prowadzi zwycięsko wciąż na przód do komunizmu — WKP(b) (burzliwe oklaski).

Polska Zjednoczona Partia Robotnicza czerpie swą siłę
(Ciąg dalszy na str. 2)

Przemysł gumowy wykonał z nadwyżką plan kwartalny

Przykład rytmicznego wykonywania zadań produkcyjnych dały w 3 kwartałach r. b. zakłady podległe Centralnemu Zarządowi Przemysłu Gumowego.

Zakłady te wykonały plan wrześniowy w 101,6 proc., zaś plan kwartalny przekroczyły o 3,5 proc. Szczególnie dobrą pracą wyróżniły się zakłady w Bydgoszczy i Grudziądzu. Fabryka regeneratu „Bolechów”. Łódzkie Zakłady Obuwia Gumowego, Krakowskie Zakłady Przemysłu Gumowego „Semperit” i fabryka ceraty „Wojciechów”.

Do czynu produkcyjnego podjętego dla poparcia programu wyborczego Frontu Narodowego i uczczenia XIX Zjazdu WKP(b), stanęło w przemyśle gumowym ponad 8 tys. robotników, brygadzystów, majstrów i inżynierów. Postanowili oni do końca r. b. dać ponadplanową produkcję wartości 5,8 mln. zł i przysporzyć gospodarce narodowej dodatkowej oszczędności z tytułu obniżki kosztów własnych produkcji na sumę 1,9 mln. zł. Zobowiązania są w szybkim tempie realizowane.

Po dyskusji - XIX Zjazd WKP (b) zaaprobował linię polityczną i działalność praktyczną

KOMITETU CENTRALNEGO WSZECHZWIAZKOWEJ KOMUNISTYCZNEJ PARTII (BOLSZEWIKÓW)

Agencja TASS donosi:

Dnia 7 października w wielkiej sali Pałacu Kremlo-wskiego XIX Zjazd WKP(b) kontynuował swe obrady. Na posiedzeniu rannym, któremu przewodniczył N. A. Bułganin, toczyła się w dalszym ciągu dyskusja nad referatami sprawozdawczymi KC WKP(b) i Centralnej Komisji Rewizyjnej WKP(b). Jako pierwszemu przewodniczącemu udziela głosu Kebinowi (Estońska SRR).

W sprawozdaniu Komitetu Centralnego — mówi Kebin

— sekretarz KC Malenkow podsumował wyniki pracy partii w okresie, który upłynął od jej XVIII Zjazdu. Są to wyniki wspaniałe! Osiągnięto je dzięki genialnemu kierownictwu wodza i nauczyciela naszej partii — Towarzysza Stalina. Komunistyczna Partia Estonii szczególnie jest, że od roku 1940, jako jeden z oddziałów wielkiej Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, uczestniczy w tej wielkiej twórczej pracy.

Na przykładzie radzieckiej

Estonii Kebin ilustruje niezmierną wyższość socjalizmu, który wyzwolił drzemiące w masach ludowych siły twórcze oraz mówi o wielkiej organizatorskiej roli partii i o triumfie leninowsko-stalinowskiej polityki narodowościowej. W krótkim czasie Estonia Radziecka, przy braterskiej pomocy wielkiego narodu rosyjskiego i wszystkich narodów ZSRR, przekształciła się z kraju rolniczego z gospodarką chłopską rozbitą na drobne zagrody, z dawnej przybudówki mocarstw imperialistycznych — w republikę o wysokim rozwiniętym przemyśle i o rolnictwie socjalistycznym.

Ł. P. Beria

Głos otrzymuje następnie Ł. P. Beria. Zjazd wita burzliwymi, długotrwałymi oklaskami jednego z najbliższych współpracowników Wielkiego Stalina.

W życiu naszej partii i narodu radzieckiego — mówi Beria — dwa wydarzenia zajmują szczególne miejsce w okresie od XVIII do XIX Zjazdu. Pierwszym z nich jest wielka wojna narodowa. W wojnie tej zdecydowały się losy naszej Ojczyzny oraz losy państw i narodów Europy i Azji. Związek Radziecki obronił swą niepodległość, pobit na głowę wroga i dzięki temu uratował ludzkość i jej cywilizację. Promotorem i organizatorem wielkiego zwycięstwa narodu radzieckiego była Partia Komunistyczna, kierowana przez Towarzysza Stalina. Było to wielkie szczęście dla naszej partii, dla wszystkich narodów ZSRR — oświadcza Beria wśród gromkich oklasków delegatów — że w tym ciężkim okresie na czele państwa radzieckiego i jego armii stał Józef Stalin. Zwycięstwo narodu radzieckiego dowiodło całemu światu, że niezlomna jest siła i potęga naszego socjalistycznego państwa.

Nie wszyscy jednak wyciągnęli wnioski z lekcji historii. Imperialiści amerykańscy, utuczeni na dwóch wojnach światowych, opętani obłądną ideą zdobycia panowania nad światem, znów pchają narody w ofiarę wojny światowej, chociaż nie ulega najmniejszej wątpliwości, że w razie rozpętania wojny przyspiesza jedynie swe bankructwo i swoja zagładę.

Sala przyjmując te słowa burzliwymi oklaskami.

Drugim niezmiernie doniosłym wydarzeniem w życiu Partii i narodu radzieckiego — mówi Beria — jest dalszy potężny rozwój gospodarki narodowej, który umożliwił podniesienie poziomu naszego przemysłu 2,3 raza w porównaniu z poziomem przedwojennym. Produkcja przemysłowa w ciągu ostatnich dwóch lat przewyższa o 22 proc. globalną produkcję przemysłową pierwszej i drugiej pięciolatki.

Przed rewolucją stał uprzemysłowienia Azji środkowej nie różnił się od stanu sąsiednich krajów — Turcji, Iranu, Afganistanu. Obecnie, w 35 lat po Wielkim Październiku, Kazachstan, Uzbekistan, Kirgizja, Tadżykistan i Turkmenia, których ludność wynosi łącznie 17 milionów osób, produkują 3 razy więcej energii elektrycznej niż grupa krajów Bliskiego Wschodu, licząca 156 milionów mieszkańców.

Wszystko to pokazuje jasno całemu światu, jakie mogą być osiągnięcia narodów, które zerwały z imperializmem i wyzwoliły się spod panowania obywatelskiego i kapitalistycznego.

Przemówienie swe Beria kończy słowami: Narody naszego kraju mogą być przekonane, że Partia Komunistyczna, uzbrojona w teorię marksizmu - leninizmu, pod przewodnictwem Towarzysza Stalina doprowadzi nasz kraj do wymarzonego celu — do komunizmu.

Zjazd przyjmuje te słowa burzliwą owacją. Wszyscy wstają.

Czernyszew
(Kaliningrad)

Czernyszew (Kaliningrad, mówi, że lata, które minęły między XVIII i XIX Zjazdem Partii, były zaiste okresem nowego triumfu polityki Partii

(Ciąg dalszy na str. 6)

Prezydium XIX Zjazdu WKP (b). Od lewej: Generalissimus Józef Stalin, Ł. M. Kaganowicz, W. M. Molotow, A. B. Aristow, M. D. Bagirow, K. E. Woroszyłow, O. W. Kuusinen, W. M. Andriarow, N. S. Chruszczow, A. J. Nijazow, Ł. P. Beria, D. S. Korotczenko, N. A. Bułganin, J. Szajachmetow, i N. S. Patoliczew. Na trybunie: G. M. Malenkow

Środowe posiedzenie przedpołudniowe XIX Zjazdu WKP (b)

MOSKWA (PAP)

Agencja TASS donosi:

Na przedpołudniowym posiedzeniu w dniu 8 bm. XIX Zjazd WKP(b) przyjął jednomyślnie rezolucję w sprawie referatu sprawozdawczego Centralnej Komisji Rewizyjnej WKP(b).

Następnie Zjazd przeszedł do rozpatrzenia trzeciego punktu porządku dziennego: „Dyrektywy XIX Zjazdu WKP(b) w sprawie pięcioletniego planu rozwoju ZSRR w latach 1951—1955”. Referat wygłosił przewodniczący Państwowej Komisji Planowania ZSRR — M. Z. Saburow.

Następnie rozpoczęto dyskusję nad referatem. Jako pierwsi przemawiali — Aristow (czelabińska organizacja partyjna) i minister przemysłu naftowego ZSRR — Bajbakow.

Na porannym posiedzeniu dnia 8 bm. przemówienia powitalne wygłosili: w imieniu Komunistycznej Partii Chin — Liu Szao-tsi, w imieniu Komunistycznej Partii Czechosłowacji — Klement Gottwald i w imieniu Komunistycznej Partii Włoch — Luigi Longo.

Czynem popieramy program Frontu Narodowego

9000 kg żywca 45 ton zboża 85 ton ziemniaków
w jednym dniu na punktach skupu

Dla poparcia czynem programu Frontu Narodowego, chłopci z 3 gromad gminy Golina w powiecie konińskim na spotkaniu z kandydatami na posłów do Sejmu podjęli zobowiązanie zorganizowania zbiorowej odstawy zboża, żywca i ziemniaków w jednym dniu na punktach skupu.

Mustafa Nahas ustąpił z partii Wafd

LONDYN (PAP)

Według doniesień agencji Reutersa, dnia 6 października komitet kierowniczy partii Wafd rozpatrzył ponownie powziętą przed kilku dniami decyzję w sprawie niepodporządkowania się ustawie o reorganizacji partii politycznych wydanej przez rząd generała Naguib. Komitet kierowniczy Wafdu postanowił zarejestrować się zgodnie z nową ustawą. Dotychczasowy przewodniczący partii Mustafa Nahas ustąpił, a na jego miejsce wybrany został były sekretarz generalny partii Abdel Salam Fahmi Homaa.

Trzecią część referatu sprawozdawczego Komitetu Centralnego WKP(b) na XIX Zjeździe Partii ogłoszonego przez sekretarza KC WKP(b) G. M. Malenkowa podajemy na str. 3, 4 i 5

nizowania zbiorowej odstawy zboża, żywca i ziemniaków w jednym dniu na punktach skupu.

Zobowiązanie zostało zrealizowane w dniu 7 października. W dniu tym pracujący chłopcy z Barbarki, Splawia i Wilcznej dostarczyli do gminnych punktów skupu 50 sztuk świń, 9 sztuk bydła i 11 cieląt — razem 9359 kg żywca, 45 ton zboża i 85,5 tony ziemniaków. Drugą zbiorową odstawę zboża, żywca i ziemniaków zorganizują w najbliższych dniach gromady Adamów i Stugocinek.

6500 rodzin nowych osadników przybyło we wrześniu na Ziemię Odzyskaną

Blisko 6.500 rodzin mało-rolnych chłopów z gęsto zaludnionych, a oddalonych od ośrodków przemysłowych gromad województw południowych i centralnych — korzystając z niezwykle dogodnych warunków, jakie stwarza akcja osiedleńcza — osiedliło się we wrześniu br. na Ziemiach Odzyskanych.

Najwięcej osadników przybyło w ub. miesiącu do województw: wrocławskiego, olsztyńskiego i koszalińskiego. Osadnicy ci pochodzą przede wszystkim z województw: lubelskiego, krakowskiego, kieleckiego i łódzkiego. W woj. wrocławskim np. osiedliło się we wrześniu 1.827 rodzin.

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego WKP(b) na XIX Zjeździe Partii

Referat sekretarza KC WKP(b) G. M. Malenkowa

III Partia

Nieustanny wzrost potęgi naszej radzieckiej ojczyzny jest wynikiem słusznej polityki Partii Komunistycznej i jej pracy organizatorskiej nad wcieleniem tej polityki w życie. Partia, jako przewodnia i kierownicza siła społeczeństwa radzieckiego, zapewniła we właściwym czasie przygotowanie kraju do aktywnej obrony, skierowała wszystkie wysiłki narodu na rozgromienie wroga w latach wojny i ku pracy nad nowym, pełnym rozwojem gospodarki narodowej w okresie powojennym.

Historyczne zwycięstwo narodu radzieckiego w wielkiej wojnie narodowej, przedterminowe wykonanie planu czwartej pięcioletki, dalszy rozwój gospodarki narodowej, podniesienie dobrobytu materialnego i poziomu kulturalnego życia narodu radzieckiego, umocnienie jednolitości moralno-politycznej radzieckiego społeczeństwa i przyjaźni narodów naszego kraju, zespolenie wokół Związku Radzieckiego wszystkich sił obozu pokoju i demokracji — oto główne wyniki potwierdzające słusność polityki naszej partii (burzliwe, długotrwałe oklaski).

Okres sprawozdawczy był okresem dalszego umocnienia partii, okresem utrwalenia całkowitej jednolitości i wartości szeregów partyjnych. Zdobyta w zacieklej walce z wrogami leninizmu jedność naszej partii jest najcharakterystyczniejszą cechą jej stanu wewnętrznego. Jej życia wewnętrznego. W tym tkwi źródło siły i niezłomności naszej partii (długotrwałe oklaski).

Jedność szeregów partii była rozstrzygającym warunkiem zwycięstwa narodu radzieckiego w wielkiej wojnie narodowej. W dniach najcięższych doświadczeń wielkiej wojny narodowej, kiedy rozstrzygały się losy ojczyzny, partia nasza działała jak jednolita organizacja bojowa, nie znająca wahań i rozbieżności w swych własnych szeregach. W świetle wyników wojny odsłania się przed nami ogrom znaczenia tej nieubłaganej walki, którą prowadziła w ciągu szeregu lat nasza partia z wszelkimi wrogami marksizmu-leninizmu, z wyrodkami trockistowsko-bucharinowskimi, z kapitalistami i zdrajcami, którzy usiłowali sprowadzić partię ze słusznej drogi i rozbić jedność jej szeregów. Dowiedzione zostało, że ci nikczemni zaprzęgni i zdrajcy oczekiwali napadów zbrojnej na Związek Radziecki, liczyli na to, że w ciężkiej chwili zadadzą państwu radzieckiemu cios sztylblem w plecy, aby przysłużyć się wrogom naszego narodu. Rozgromiwszy podziemie trockistowsko-bucharinowskie, które było ośrodkiem przyciągania wszystkich antyradzieckich sił w kraju, oczyściwszy od wrogów narodu nasze organizacje partyjne i radzieckie, partia zniweczyła w ten sposób w porę wszelką możliwość ukazania się w ZSRR „piątej kolumny” i przygotowała politycznie kraj do aktywnej obrony. Nie trudno zrozumieć, że gdyby nie zrobiono tego na czas, znalazłby się w dniach wojny w sytuacji ludzi ostrzeliwanych i z frontu i z zaplecza i moglibyśmy przegrać wojnę.

Niezachwiana zwartość swoich szeregów zawdzięcza partia przede wszystkim naszemu wodzowi i nauczycielowi. Towarzysze Stalinowi, którzy obronili leninowską jedność partii (wszyscy wstają, burzliwe, długotrwałe oklaski, przechodzące w owację). Jedność szeregów partyjnych była, jest i będzie podstawą mocy i niezłomności naszej partii. Zahartowana w ogniu surowych doświadczeń wojny i w walce z trudnościami okresu powojennego, partia przyszła na obecny Zjazd jeszcze bardziej wzmocniona i zjednoczona, jak nigdy jeszcze zespolona wokół swego Komitetu Centralnego (burzliwe, długotrwałe oklaski).

Sila naszej partii polega na tym, że jest ona związana organicznie z szerokimi masami i jest partią prawdziwie ludową, partią, której polityka odpowiada żywotnym interesom narodu. W pracy nad zespoleniem mas pracujących wokół partii, nad wychowaniem ich w duchu komunizmu podniosła się poważnie rola takich organizacji masowych jak Radzieckie Związki Zawodowe i Komсомоł. W walce o wolność i niezawisłość naszego kraju, o zbudowanie społeczeństwa komunistycznego, partia nasza zespoliła się jeszcze ściślej z narodem i zacieśniła więź z szerokimi masami pracującymi. Naród radziecki jednomyślnie popiera politykę partii i darzy ją całkowitym zaufaniem (burzliwe oklaski).

Dobitnym świadectwem umocnienia więzi partii z masami i jej autorytetu w narodzie radzieckim jest wzrost szeregow partyjnych. Gdy zbierał się XVIII Zjazd, partia liczyła w swych szeregach 1.588.852 członków partii i 888.814 kandydatów, czyli łącznie 2.477.666 osób. Na dzień 1 października 1952 r. do partii należy 6.882.145 osób, w tym 6.013.259 członków partii i 868.886 kandydatów na członków partii (oklaski).

W latach wielkiej wojny narodowej, pomimo poważnych strat partii na frontach, jej stan liczebny nie tylko się nie zmniejszył, lecz zwiększył o przeszło 1.600 tysięcy osób. Do partii weszli najbardziej niezłomni ludzie radzieccy spośród żołnierzy i oficerów radzieckiej armii i marynarki, którzy walczyli dzielnie na frontach, spośród przodujących przedstawicieli klasy robotniczej, chłopstwa kolchozowego i inteligencji radzieckiej, którzy ofiarnie wykuli na zapleczu zwycięstwo nad wrogiem.

Po zakończeniu wojny, KC partii postanowił nieco zahamować przyjmowanie do partii, ale mimo to odbywało się ono intensywnie. Partia nie mogła nie zauważyć, że szybki wzrost jej szeregów ma również swoje minusy, prowadzi do pewnego spadku poziomu świadomości politycznej szeregów partyjnych, do pewnego pogorszenia jakościowego składu partii.

Wytworzyła się pewna dysproporcja między ilościowym wzrostem szeregów partii a poziomem wyszkolenia politycznego członków i kandydatów na członków partii. W celu zlikwidowania tej dysproporcji oraz dalszej poprawy jakościowego składu partii, Komitet Centralny uznał za konieczne nie forsować dalszego wzrostu szeregów partii i skupić uwagę organizacji partyjnych na zadaniach podniesienia poziomu politycznego członków i kandydatów. Zgodnie ze wskazaniami KC organizacje partyjne zaczęły starannie dobierać kandydatów do szeregów partii, zwiększyły wymagania wobec wstępujących, rozwinęły szeroko pracę nad wyszkoleniem politycznym komunistów. W rezultacie mamy niewątpliwie podniesienie się poziomu politycznego szeregów partyjnych, świadomości marksistowsko-leninowskiej naszych

kadr. Nie można jednak uważać, że rozwiązane już zostało postawione przez partię zadanie likwidacji takiego stanu rzeczy, by wzrost szeregów partyjnych wyprzedzał przygotowanie polityczne komunistów. Wobec tego należy kontynuować politykę ograniczonego przyjmowania do partii, podniesienia pracy nad wyszkoleniem politycznym i zahartowaniem partyjnym komunistów, albowiem partia jest silna nie tylko ilością swych członków, lecz przede wszystkim ich jakością.

W okresie powojennym szczególnego znaczenia nabrały zagadnienia umocnienia organów partyjnych, usprawnienia ich działalności i wzmocnienia pracy organizacji partyjnych.

Nowe zadania, jakie stanęły przed krajem w związku z zakończeniem wojny i przejściem do budownictwa pokojowego, wymagały poważnego podniesienia pracy wewnątrzpartyjnej i podniesienia poziomu kierownictwa organizacji partyjnych w zakresie działalności państwowej i gospodarczej. Chodziło o to, że warunki okresu wojennego narzuciły metodom kierownictwa partyjnego pewne specyficzne właściwości, a także wywołały poważne braki w pracy organów partyjnych i organizacji partyjnych. Znalazło to wyraz przede wszystkim w tym, że organy partyjne osłabiły uwagę, udzielaną pracy partyjno-organizacyjnej i ideologicznej, wskutek czego w wielu organizacjach partyjnych praca ta została zaniedbana. Powstawało pewne niebezpieczeństwo oderwania organów partyjnych od mas i przekształcenia ich z organów kierownictwa politycznego, z organizacji bojowych i samodzielnych w swoiste instytucje administracyjno-dyspozycyjne, niezłomne do przeciwdziałania wszelkim objawom partykularyzmu i zakłócania się w ramach danego resortu oraz innym tendencjom antypaństwowym, nie dostrzegające oczywistych wynajdów polityki partii w budownictwie gospodarczym, naruszania interesów państwa.

Aby zapobiec temu niebezpieczeństwu i pomyślnie rozwiązać zadanie umocnienia terenowych organów partyjnych i wzmocnienia pracy

organizacji partyjnych, trzeba było zlikwidować zaniedbanie w pracy partyjno-organizacyjnej oraz ideologicznej i położyć kres takim zjawiskom, jak przeszczeplanie na grunt partyjnych organizacji administracyjnych metod kierowania, wiodących do biurokratyzacji pracy partyjnej, osłabiających aktywność i inicjatywę mas partyjnych.

Komitet Centralny ześrodkował uwagę organizacji partyjnych na zadaniu konsekwentnego wcielenia w życie zasady wewnątrzpartyjnej demokracji, na zadaniu rozwijania krytyki i samokrytyki, na zadaniu wzmocnienia na tym gruncie kontroli mas partyjnych nad działalnością organów partyjnych, to bowiem jest kluczem do wzrostu całej pracy partyjnej, do podniesienia aktywności i inicjatywy organizacji partyjnych i członków partii. Dokonane przez partię posunięcia w dziedzinie rozwijania wewnątrzpartyjnej demokracji i samokrytyki dopomogły w znacznej mierze organizacjom partyjnym do przezwyciężenia braków w stałej pracy partyjno-politycznej, odegrały poważną rolę w jej polepszeniu. Na tym gruncie wzmożła się aktywność i inicjatywa członków partii, umocniły się podstawowe organizacje partyjne przedsiębiorstw, kolchozów i instytucji, ożywiła się ich praca, wzmożła się kontrola mas partyjnych nad działalnością organów partyjnych, wzrosła rola plenarnych posiedzeń komitetów partyjnych i aktywu partyjnego.

Byłoby jednak błędem nie widzieć, że poziom pracy partyjno-politycznej wciąż jeszcze pozostaje w tyle za wymogami życia, za zadaniami wysuwanymi przez partię.

Trzeba stwierdzić, że w pracy organizacji partyjnych są jeszcze niedociągnięcia i błędy, w życiu naszych organizacji partyjnych jest jeszcze немало ujemnych, a niekiedy nawet chorobliwych zjawisk, które należy poznać, które należy widzieć, uiawniać, ażeby je usuwać, przezwycięzać i zapewniać dalszy pomyślny marsz naprzód.

Na czym polegają te niedociągnięcia, błędy, ujemne i chorobliwe zjawiska i jakie są w związku z tym zadania partii?

1. Samokrytyka i zwłaszcza krytyka oddolna bynajmniej nie w pełnej mierze i nie we wszystkich organizacjach partyjnych stała się główną metodą, przy której pomocy powinniśmy ujawniać i przezwyciężać nasze błędy i braki, nasze słabości i bolączki

W organizacjach partyjnych obserwuje się jeszcze niedocenianie roli krytyki i samokrytyki w życiu partii i państwa, toleruje się prześladowanie i szykany za krytykę. Nierzadko można się zetknąć z działaczami, którzy nieustannie krzyczą o swym oddaniu dla partii, w rzeczywistości zaś nie znośzą krytyki od dołu, tłumia ją i mszczą się na krytykujących. Znanych jest немало faktów, kiedy biurokratyczny stosunek do krytyki i samokrytyki wyrządzał wielką szkodę sprawie partii, zabijał inicjatywę organizacji partyjnej, podważał autorytet kierownictwa w masach partyjnych i zakorzeniał w życiu poszczególnych organizacji partyjnych antypartyjne nawyki biurokratów, śmiertelnych wrogów partii.

Partia nie może nie brać pod uwagę faktu, że tam, gdzie krytyka i samokrytyka traktowana jest po macoszemu, gdzie osłabła kontrola

mas nad działalnością organizacji i instytucji — tam nieuchronnie rodzą się takie potworne zjawiska, jak biurokratyzm, gnienie, a nawet rozkład poszczególnych ogniw naszego aparatu. Oczywiście, że tego rodzaju zjawiska nie są u nas szeroko rozpowszechnione. Nasza partia jest silna i zdrowa jak nigdy. Należy jednak zdać sobie sprawę, że te niebezpieczne bolączki nie rozpoweszechniły się na szeroką skalę jedynie dlatego, iż partia stosując broń krytyki i samokrytyki w porę, otwarcie i śmiało je ujawniała, zadawała stanowcze ciosy konkretnym przejawom zarozumiałstwa, biurokratyzmu i gnienia. Mądre kierowanie polega właśnie na tym, żeby umieć dostrzec niebezpieczeństwo w zarodku i nie pozwolić mu rozrosnąć się do groźnych rozmiarów.

Krytyka i samokrytyka — to wypróbowany oręż partii w walce z brakami, błędami,

chorobliwymi zjawiskami, które podkopują zdrowy organizm partii. Krytyka i samokrytyka nie osłabiają, lecz umacniają państwo radzieckie, radziecki ustrój społeczny — i to jest oznaką jego siły i żywotności.

W chwili obecnej rzeczą szczególnie ważną jest zapewnienie rozwoju samokrytyki i krytyki od dołu, wydanie nieubłaganej walki — jako najgorszym wrogom partii — tym, którzy przeszkadzają w rozwijaniu krytyki naszych braków, tłumia krytykę, tolerują prześladowanie i szykany za krytykę. Rzecz w tym, iż w związku ze zwycięskim zakończeniem wojny i wielkimi sukcesami gospodarczymi w okresie powojennym, w szeregach partii rozwinął się bezkrytyczny stosunek do braków i błędów w pracy organizacji partyjnych, gospodarczych i innych.

Fakty świadczą, że sukcesy zrodziły w szeregach partii nadmierne zadowolenie z siebie, błogostanu i filisterskiej niefrasobliwości, chęć spoczywania na laurach i życia zasługami przeszłości. Pojawiało się немало pracowników, którzy uważają, że „wszystko możemy”, „cóż to jest dla nas”, że „wszystko idzie dobrze”, i nie ma co zwracać sobie głowy taką małą przyjemną sprawą jak ujawnianie braków i błędów w pracy, jak walka z ujemnymi i chorobliwymi zjawiskami w naszych organizacjach. Te szkodliwe w swych następstwach nastroje ogarnęły część wadliwie wychowanych i chwiejnych pod względem partyjnym kadr. Kierownicy organizacji partyjnych, radzieckich i gospodarczych nie rzadko przekształcają zebrania, posiedzenia aktywu, posiedzenia plenarne i konferencje w popisy, w okazje do samochwalstwa, wskutek czego błędy i braki w pracy, bolączki i słabości nie są ujawniane i poddawane krytyce, co wzmacnia nastroje zadowolenia z siebie i niefrasobliwości. Do organizacji partyjnych przeniknęły nastroje beztrości. Wśród pracowników partyjnych, gospodarczych, radzieckich i innych obserwuje się osłabienie czujności, gapiostwo, fakty rozglaszania tajemnic partyjnych i państwowych. Niektórzy pracownicy pochłonięci gospodarczymi sprawami i sukcesami zaczynają zapominać, że wciąż jeszcze istnieje kapitalistyczne otoczenie i że wrogowie państwa radzieckiego uprzączyli usiłują nasylać do nas swoje agentury, wykorzystywać w swych brudnych celach chwiejne elementy społeczeństwa radzieckiego.

Ażeby pomyślnie posuwać naszą sprawę naprzód, trzeba prowadzić zdecydowaną walkę z ujemnymi zjawiskami, skierować uwagę partii i wszystkich ludzi radzieckich na usuwanie braków w pracy, w tym celu zaś rzeczą konieczną jest rozwijanie na szeroką skalę samokrytyki, a zwłaszcza krytyki od dołu.

Aktywny udział najszerszych mas pracujących w walce z brakami w pracy i z ujemnymi zjawiskami w życiu naszego społeczeństwa jest dobitnym świadectwem prawdziwego demokratyzmu ustroju radzieckiego.

2. Wśród części naszych pracowników partyjnych, radzieckich, gospodarczych i innych wciąż jeszcze słaba jest dyscyplina partyjna i państwowa

W naszych kadrach jest jeszcze немало pracowników, którzy mają formalny stosunek do uchwał partii i rządu, nie przejawiają aktywności i wytrwałości w walce o wcielenie tych uchwał w życie, nie troszczą się o to, że stan ich pracy jest zły i że przynosi to szkodę interesom państwa. Formalny stosunek do uchwał partii i rządu, bierny stosunek do ich wykony-

go i wysokiego stopnia uśladomienia politycznego ludzi radzieckich. W krytyce oddolnej znajduje swój wyraz twórcza inicjatywa i samodzielna twórczość milionów ludzi pracy, ich troska o umocnienie państwa radzieckiego. Im szerzej będzie się rozwijała samokrytyka i krytyka oddolna, tym pełniejsze ujęcie znajdą twórcze siły i energia naszego narodu, tym mocniej będzie wzrastało i krzepło w masach uczucie, iż są one gospodarzem kraju.

Błędem jest sądzić, że krytyka oddolna może rozwijać się sama przez się, samorzutnie. Krytyka oddolna może narastać, rozszerzać się jedynie pod tym warunkiem, że każdy, kto występuje ze zdrową krytyką, będzie przekonany, iż znajdzie w naszych organizacjach poparcie, a wskazane przez niego braki będą rzeczywiście usuwane. Trzeba, żeby organizacje partyjne i pracownicy partyjni, wszyscy nasi kierownicy przodowali tej sprawie i dawali przykład uczciwego i sumiennego stosunku do krytyki. Obowiązkiem wszystkich kierowników, zwłaszcza działaczy partyjnych, jest stwarzanie takich warunków, żeby wszyscy uczciwi ludzie radzieccy mogli śmiało i bez obawy występować z krytyką braków w pracy organizacji i instytucji. Zebrania, posiedzenia aktywu, posiedzenia plenarne, konferencje we wszystkich organizacjach powinny w rzeczywistości stać się szeroką trybuną śmiałości i ostrej krytyki braków.

Wytrwała walka z brakami i bolączkami w pracy organizacji partyjnych, radzieckich, gospodarczych i innych powinna być codzienną sprawą całej partii. Komuniści nie ma prawa obojętnie odnosić się do chorobliwych zjawisk i braków w pracy, a tym bardziej ukrywać ich przed partią. Jeśli w tej lub innej organizacji sprawy stoją źle, jeśli dzieje się coś ze szkoda dla interesów partii i państwa, obowiązkiem członka partii jest, bez względu na osoby, powiadamiać o brakach kierowniczą organa partyjne aż do Komitetu Centralnego Partii włącznie. Jest to obowiązkiem każdego komunisty, jego najważniejszą powinnością partyjną. Spotykamy u nas kierowników, którzy uważają, że jeśli podlegli im pracownicy powiadamiają o brakach Komitet Centralny Partii, przeszkadza im to w kierowaniu i podważa ich autorytet. Trzeba stanowczo położyć kres tego rodzaju szkodliwym i głęboko antypartyjnym poglądom.

Zadanie partii polega na tym, żeby na coraz szerszą skalę rozwijać krytykę i samokrytykę, usuwać wszystko, co stoi temu na przeszkodzie. Im szerzej będziemy wciągali masy do walki z brakami w pracy, im silniejsza będzie oddolna kontrola działalności wszystkich naszych organizacji, tym większe będzie my osiągać sukcesy we wszystkich dziedzinach. Konsekwentne wprowadzenie w życie hasła krytyki i samokrytyki wymaga stanowczej walki ze wszystkimi, którzy przeszkadzają w jej rozwoju, którzy prześladowają i szykują za krytykę. Pracownicy, którzy nie sprzyjają rozwijaniu krytyki i samokrytyki, są hamulcem w naszym marszu naprzód, nie dojrżeli do tego, że by być kierownikami i nie mogą liczyć na zaufanie partii.

wania, to wady, które należy wyplenić w najbardziej bezwzględny sposób. Partii potrzebni są nie zaskorupiali i bezdušní urzędnicy, którzy stawiają osobisty spokój ponad interesy sprawy, lecz niestrudzeni i ofiarni bojownicy o wykonanie dyktand partii i rządu, którzy stawiają interesy państwa ponad wszystko.

(Ciąg dalszy na str. 4)

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego WKP (b)

na XIX Zjeździe Partii

(Ciąg dalszy ze str. 3)

Jednym z najniebezpieczniejszych i najgorszych przejawów naruszenia dyscypliny partyjnej i państwowej jest ukrywanie przez niektórych pracowników prawdy o istotnym stanie rzeczy w podległych im przedsiębiorstwach i instytucjach, upiększanie wyników pracy. Komitet Centralny i rząd ujawnili fakty, kiedy niektórzy pracownicy stawiali cianę resortowe i partykularne interesy ponad interesy ogólnopartyjne i pod pozorem troski o podległe im przedsiębiorstwa ukrywali przed państwem zasoby materialne, którymi dysponowali, wkraczali na drogę naruszenia ustaw partyjnych i państwowych. Znałe są również fakty, kiedy pracownicy gospodarczy, za pobłażliwym przyzwoleniem organizacji partyjnych, świadomie przedstawiali zbyt wysokie zapotrzebowania na surowiec i materiały lub w wypadku niewykonania

planów produkcyjnych zezwalała na dopisywanie pozycji w sprawozdaniach o produkcji.

Zadanie polega na tym, — powiedział Malenkov — żeby stanowczo położyć kres naruszeniu dyscypliny partyjnej i państwowej, przejawom braku odpowiedzialności i szlamazarności, formalnego stosunku do uchwał partii i rządu, żeby nieustannie zwiększać w wszystkich naszych pracowników poczucie obowiązku wobec partii i państwa, nieublaganie tępić nieszczerść i nieuczciwość. Jest rzeczą niedopuszczalną, by w szeregach partii pozostawali pracownicy, którzy usiłują ukryć przed partią prawdę i oszukiwać ją. Nieugięte stanie na straży interesów naszej ojczyzny, aktywna i nieustanna walka o wykonanie uchwał partii i rządu — oto pierwszy obowiązek każdego pracownika partii i państwa.

3. Wskazanie Wielkiego Lenina, że główną rzeczą w pracy organizacyjnej jest właściwy dobór ludzi i kontrola wykonania — wcielane jest w życie w sposób jeszcze niezadowolający

Fakty wykazują, że właściwy dobór ludzi i kontrola wykonania bynajmniej nie stały się jeszcze w rzeczywistości rzeczą główną w kierowniczej działalności centralnych i terenowych organizacji partyjnych, radzieckich i gospodarczych.

Najważniejsze zadanie partii polega na tym, ażeby wzmocnić wszechstronnie kontrolę i sprawdzanie wykonania w całym systemie kierownictwa, w pracy wszystkich organizacji i instytucji od góry do dołu. W tym celu trzeba zwiększyć osobistą odpowiedzialność kierowników wszystkich organizacji i instytucji za kontrolę wykonania decyzji partii i rządu, poważnie usprawnić pracę aparatu kontrolnego i rewizyjnego zarówno w centrum jak i w terenie, zasilić go kadrami w taki sposób, aby skierować do tej pracy ludzi cieszących się autorytetem, doświadczonych i politycznie wyrobionych, zdolnych do bezapelacyjnego strzeżenia interesów państwa. Konieczne jest znaczne wzmocnienie roli kontroli partyjnej, skupienie uwagi organów partyjnych na kontroli wykonania uchwał partii i rządu. Trzeba ażeby nasze organy kierownicze opierały się w swej pracy w dziedzinie kontroli wykonania na szerokich masach ludzi pracy, na organizacjach partyjnych, związkowych i komsomolskich, na aktywnie rad terenowych. Jedynie połączenie oddzielnej kontroli wykonania z kontrolą oddolną ze strony partyjnych i bezpartyjnych mas zapewni usunięcie w porę niedociągnięć w pracy naszych organizacji i instytucji, stworzy warunki, w których uchwały i dyrektywy będą wykonywane w porę i sprawnie, po bolszewicku.

Decydującą siłą kierownictwa partyjnego i państwowego są kadry i bez prawidłowego doboru i wychowania kadr niemożliwe jest wcielenie w życie linii politycznej partii. Główne zadanie

nie w dziedzinie doboru kadr polega na tym, ażeby polepszać wszechstronnie skład jakościowy pracowników, ulepszać nasze organizacje partyjne, państwowe i gospodarcze ludźmi oddanymi interesom partii i państwa, znającymi się dobrze na rzeczy i zdolnymi do posuwania pracy naprzód.

W wyniku przeprowadzonej przez partię pracy, skład kadr kierowniczych znacznie się poprawił. Nie oznacza to jednak, że zadanie poprawy jakościowego składu personelu kierowniczego zostało całkowicie rozwiązane. Obecnie, gdy wszystkie gałęzie gospodarki wyposażone zostały w nowoczesną technikę, a poziom kulturalny narodu radzieckiego niezmiennie wzrósł, wymagania w stosunku do personelu kierowniczego zmieniły się, wzrosły. Kierować przemysłem i gospodarstwem rolnym oraz aparatem partyjnym i państwowym powinni ludzie kulturalni, znający się na rzeczy, zdolni do wniesienia świeżego prądu i do popierania wszystkiego co przodujące, postępowe i do rozwijania tego w sposób twórczy. Mamy ku temu wszystkie możliwości, ponieważ baza dla doboru i wysuwania personelu kierowniczego, odpowiadającego takim wymaganiom, stała się szersza niż była dotychczas.

Obowiązkiem organizacji partyjnych jest dbać o to, aby we wszystkich ogniwach naszego aparatu ściśle przestrzegano ustalonych przez naszą partię zasad doboru i rozmieszczenia kadr. Należy prowadzić zdecydowaną walkę ze stosunkami familijnymi i kumoterstwem, zerwać z biurokratycznym stosunkiem do sprawy poznawania i doboru kadr. Należy podnieść na wyższy poziom pracę organów partyjnych w dziedzinie poznawania i doboru kadr oraz w znacznym stopniu wzmocnić kontrolę partyjną nad stanem tej sprawy w organizacjach radzieckich i gospodarczych.

osłabienie wpływu ideologii socjalistycznej oznacza wzmocnienie wpływu ideologii burżuazyjnej. W naszym społeczeństwie radzieckim nie ma i być nie może bazy klasowej dla państwa ideologii burżuazyjnej.

nej. Panuje u nas ideologia socjalistyczna, której niezmierzona podstawa jest marksizm-leninizm. Jednakże zachowały się u nas jeszcze pozostałości ideologii burżuazyjnej, przeżytki psychologii i moralności prywatnego posiadacza. Przeżytki te nie obumierają same przez się, są bardzo żywotne, mogą się rozwijać i należy je zdecydowanie zwalczać. Nie jesteśmy również zabezpieczeni przed przenikaniem do nas obcych poglądów, idei i nastrojów z zewnątrz, ze strony państw kapitalistycznych i od wewnątrz — ze strony nie rozgromionych jeszcze ostatecznie przez partię resztek grup wrogich władzy radzieckiej. Nie wolno zapominać, że wrogowie państwa radzieckiego usiłują rozpowszechniać, podsycać i rozmuchiwać wszelkie niezdrowe nastroje, demoralizować pod względem ideologicznym chwalebne elementy naszego społeczeństwa.

Niektóre nasze organizacje partyjne, pochłonięte sprawami gospodarczymi, zapominają o zadaniach ideologicznych, pozostawiają je na uboczu. Nawet w takich przodujących organizacjach partyjnych, jak np. moskiewska, poświęca się pracy ideologicznej nie dość uwagi.

A to nie uchodzi płazem. Tam, gdzie słabnie zainteresowanie sprawami ideologicznymi, powstaje podatny grunt dla ożywienia wrogich nam poglądów i pojęć.

Te odcinki pracy ideologicznej, które z jakichś względów wypadają z pola widzenia organizacji partyjnych, te odcinki, na których słabnie kierownictwo i wpływ partii, usiłują opanować obcy ludźle, wszelkiego rodzaju elementy, rekrutujące się z niedobitków rozgromionych przez partię grup antylenińskich i wykorzystując dla przemycania swej linii, dla wskrzeszania i rozpowszechniania najrozmaitszych niemarksistowskich „punktów widzenia” i „koncepcji”.

Niedocenianie pracy ideologicznej jest w znacznej mierze wynikiem tego, że pewna część naszych kadr kierowniczych nie pracuje nad podniesieniem poziomu swego oświatowego, nie uzupełnia swych wiadomości z dziedziny marksizmu-leninizmu, nie przyswaja sobie bogatego historycznego doświadczenia partii. A bez tego nie można stać się pełnowartościowym, dojrzałym kierownikiem. Ten kto pozostaje w tyle pod względem ideologicznym, politycznym, kto żyje wyczynami formułkami i nie widzi tego co nowe, ten nie potrafi orientować się dobrze w sytuacji wewnętrznej i zewnętrznej, nie może i nie jest godzien stać na czele ruchu, ten prędzej czy później zostanie przez samo życie wyrzucony poza nawias. Tylko taki kierownik może stać na wysokości zadań naszej partii, który nieustannie pracuje nad sobą, twórczo opanowuje marksizm-leninizm, wyrabia w sobie i kształtuje cechy działacza typu lenińskiego.

Organizacje partyjne wciąż jeszcze słabo pracują nad podniesieniem ideologicznego, politycznego przygotowania członków i kandydatów partii, że organizują i kontrolują ich studia nad teorią marksistowsko-leninowską, wskutek czego wielu komunistów nie ma nieodzownych wiadomości z dziedziny marksizmu-leninizmu. Pogłębienie wiedzy politycznej członków i kandydatów partii jest nieodzownym warunkiem podniesienia ich przodującej roli we wszystkich dziedzinach życia, dalszego uaktywnienia mas partyjnych i usprawnienia pracy organizacji partyjnych.

Z powodu niedostatecznego kierowania pracą ideologiczną i braku kontroli nad jej treścią popełniane są nie-

raz poważne błędy i wypaczenia w książkach, dziennikach i czasopiśmie, w działalności instytucji naukowych i innych instytucji ideologicznych. Dzięki interwencji Komitetu Centralnego partii, w wielu dziedzinach nauki wykryto obce ludzkie radzieckim obyczajom i tradycjom, ujawniono fakty zasklepiania kastowego i nietolerancyjnego stosunku do krytyki, zdemaskowano i rozgromiono rozmaite przejawy ideologii burżuazyjnej i wszelkiego rodzaju wulgaryzatorskie wypaczenia. Znałe dyskusje poświęcone zagadnieniom filozofii, biologii, fizjologii, językoznawstwa, ekonomii politycznej, ujawniły poważne luki ideologiczne w różnych dziedzinach nauki, stały się bodźcem do rozwijania krytyki i walki poglądów, odegrały doniosłą rolę w rozwoju nauki. Rozgromiony został reżym Arakcełowa, który istniał na wielu odcinkach frontu naukowego. Mimo to w szeregu gałęzi nauki nie zlikwidowano jeszcze w zupełności monopolu poszczególnych grup uczonych, odsuwających rosnące świeże siły, odgradzających się od krytyki i usiłujących rozstrzygać kwestie naukowe w drodze administracyjnej. Nadna gałęzi nauki nie może rozwijać się pomysłowość w zacieśnionej atmosferze wzajemnych pochwów i przemilczania błędów, — próby utrwalenia monopolu poszczególnych grup uczonych rodzą nieuchronnie zasłój i gnienie w nauce.

Ideologiczna praca partii powinna odegrać doniosłą rolę w oczyszczeniu świadomości ludzi z przeżytków kapitalizmu, z przesądów i szkodliwych tradycji starego społeczeństwa. Trzeba nadal rozwijać w masach wysokie poczucie obowiązku wobec społeczeństwa, wychowywać ludzi pracy w duchu radzieckiego patriotyzmu i przyjaźni narodów, w duchu troski o interesy państwa, doskonalić najlepsze cechy ludzi radzieckich — wiarę w zwycięstwo naszej sprawy, — gotowość i umiejętność pokonywania wszelkich trudności.

Zadanie organizacji partyjnej polega na tym, ażeby zdecydowanie położyć kres szkodliwemu niedocenianiu pracy ideologicznej, wzmocnić pracę we wszystkich ogniwach partii i państwa, nieustannie demaskować wszelkie przejawy ideologii obcej marksizmowi. Należy rozwijać i doskonalić socjalistyczną kulturę, naukę, literaturę, sztukę, wykorzystywać wszystkie środki oddziaływania ideowo-politycznego, naszą propagandę, agitację, prasę dla polepszenia przygotowania ideologicznego komunistów, dla podniesienia czułości politycznej i świadomości robotników, chłopów i inteligencji. Całe nasze kadry bez wyjątku obowiązane są pracować nad podniesieniem swego poziomu ideologicznego, opanowywać bogate doświadczenie polityczne partii, ażeby nie pozostawać w tyle za życiem i ażeby stać na wysokości zadań partii. Trzeba, by organizacje partyjne prowadziły stałą pracę z członkami i kandydatami partii nad podniesieniem ich poziomu ideologicznego, by uczyły ich marksizmu-leninizmu, kształtowały z nich politycznie przygotowanych, świadomych komunistów.

Nasze zadania w dziedzinie dalszego umacniania partii są następujące:

1. Kontynuować polepszenie składu jakościowego partii, nie dopuszczając do po-

goni za ilością, lecz skoncentrować się na podnoszeniu poziomu politycznego i hartu marksistowskiego członków i kandydatów partii; podnosić aktywność polityczną komunistów, uczynić wszystkich członków partii niezłomnymi bojownikami o wcielenie w życie jej polityki i uchwał, nieublagani wobec braków w pracy, zdolni do uporczywej walki o ich usunięcie, polepszać i doskonalić pracę związków zawodowych i komsomolu, zacieśniać codziennie więzy z masami, pamiętać, że siła i niezłomność naszej partii polega na jej organicznej i nierozdzielnej więzi z narodem;

2. położyć kres szkodliwym i niebezpiecznym dla naszej sprawy nastrojom zadowolenia z siebie i upajania się sukcesami, przejawom pokąsowej pomyślności i kwietyzmu w szeregach partii, śmiało i stanowczo ujawniać i usuwać niedociągnięcia i słabe strony w naszej pracy; konsekwentnie realizować demokrację wewnątrzpartyjną, szerzej rozwijać samokrytykę i krytykę od dołu, zapewnić taki stan rzeczy, by wszyscy ucierali ludzie radzieccy mogli śmiało i bez obaw występować z krytyką niedociągnięć w pracy naszych organizacji i instytucji, zwalczać bez litości wszelkie próby tłumienia krytyki, prześladowania i szykany za krytykę; wzmacniać jak najusilniej dyscyplinę partyjną i państwową, tępić formalny stosunek do uchwał partii i rządu, prowadzić zdecydowaną walkę z brakiem dyscypliny, z naruszaniem interesów państwowych;

3. wznieść na wyższy poziom pracę organów partyjnych w dziedzinie właściwego doboru, rozmieszczenia i wychowania kadr, ściśle przestrzegać ustalonych przez partię zasad właściwego doboru pracowników, zwalczać nieublaganie tych, którzy gwałcą te zasady, walczą bez litości z biurokratycznym podejściem do sprawy doboru kadr, polepszać skład jakościowy kadr kierowniczych, śmiało wysuwać na stanowiska kierownicze ludzi oddanych interesom partii i państwa, znających dobrze sprawę i zdolnych do posuwania jej naprzód, eliminować złych, nieprzydatnych, zafakowanych, niesumiennych pracowników; wzmocnić jak najbardziej kontrolę i sprawdzanie wykonania w całym systemie kierownictwa od góry do dołu, podnieść osobistą odpowiedzialność kierowników wszystkich organizacji i instytucji za sprawdzanie wykonania uchwał partii i rządu, łączyć sprawdzanie wykonania od góry ze sprawdzaniem od dołu przez masy partyjne i bezpartyjne; zapewnić taki stan rzeczy, by właściwy dobór ludzi i sprawdzanie wykonania w praktyce stały się główną zasadą w kierowniczej działalności centralnych i terenowych organizacji partyjnych, radzieckich i gospodarczych;

4. położyć kres niedocenianiu pracy ideologicznej, prowadzić zdecydowaną walkę z liberalizmem i beztróską w stosunku do ideologicznych błędów i wypaczeń, systematycznie podnosić i doskonalić ideologiczne i polityczne przygotowanie naszych kadr; wykorzystywać wszystkie środki ideologicznego oddziaływania, naszą propagandę, agitację, prasę dla komunistycznego wychowania ludzi radzieckich; podnieść na wyższy poziom naukę radziecką, rozwijając krytykę i walkę poglądów w pracy naukowej, pamiętając, że tylko na tej drodze nauka radziecka może wykonać swoją misję — zająć pierwsze miejsce w nauce światowej;

5. strzec nadal jak zrenitę oka lenińską jedność szeregów partyjnych, będącej

podstawą mocy i niezłomności naszej partii — (burzliwe, długotrwałe oklaski).

Towarzysze!

W naszej epoce wielka nauka Marksa-Engelsa-Lenina-Stalina oświeca całą ludzkość drogę rozwoju cywilizacji światowej.

Partia nasza silna jest tym, że kieruje się w całej swej działalności teorią marksistowsko-leninowską. Jej polityka opiera się na naukowej znajomości praw rozwoju społecznego.

Historyczna rola naszych wielkich nauczycieli Lenina i Stalina polega na tym, że zgłębiwszy do gruntu teoretyczne podstawy marksizmu i władając doskonale metodą dialektyczną, uchronili i obronili marksizm od wszystkich wypaczeń i rozwinieli genialnie naukę marksistowską. Lenin i Stalin wiązali zawsze marksizm, przy każdym nowym zwrocie dziejowym, z określonymi praktycznymi zadaniami epoki, dając swoim twórczym podejściem do nauki Marksa-Engelsa świadectwo, że marksizm nie jest martwym dogmatem, lecz żywą wytyczną działanią.

Teoria marksistowsko-leninowska stanowi przedmiot nieustannej troski Towarzysza Stalina. Opracowanie problemów o światowym historycznym znaczeniu, problemów rozwoju ekonomiki socjalistycznej, stopniowego przechodzenia do komunizmu, znajduje się w centrum działalności teoretycznej Towarzysza Stalina w ciągu całego ostatniego okresu. Twórcozo wzbogacając i rozwijając naukę marksistowsko-leninowską, Towarzysz Stalin uznaje ideową partię i naród radziecki w walce o triumf naszej sprawy.

Olbryzimie znaczenie dla teorii marksistowsko-leninowskiej, dla całej naszej działalności politycznej, ma opublikowana właśnie praca Towarzysza Stalina: „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR” (burzliwe, długotrwałe oklaski). W pracy tej zostały wszechstronnie zbierane prawa produkcji społecznej i podziału dóbr materialnych w społeczeństwie socjalistycznym, sprecyzowane naukowe podstawy rozwoju ekonomiki socjalistycznej, wskazane drogi stopniowego przechodzenia od socjalizmu do komunizmu. Opracowanie zagadnień teorii ekonomicznej przez Towarzysza Stalina posunęło daleko naprzód marksistowsko-leninowską ekonomię polityczną.

Towarzysz Stalin wysunął tezy programowe dotyczące podstawowych warunków wstępnych przygotowania przejścia do komunizmu. Ażeby przygotować rzeczywiste przejście do komunizmu — uczy Towarzysz Stalin — należy uczynić zadość co najmniej trzem podstawowym warunkom wstępnym.

„Trzeba, po pierwsze, zapewnić na trwałe... nieprzerwany wzrost całej produkcji społecznej z przewagą wzrostu produkcji środków produkcji. Przeważający wzrost produkcji środków produkcji niezbędny jest nie tylko dlatego, że musi on zapewnić wyposażenie w sprzęt zarówno własnych przedsiębiorstw, jak i przedsiębiorstw wszystkich pozostałych gałęzi gospodarki narodowej, lecz również dlatego, że bez niego niemożliwa jest w ogóle reprodukcja rozszerzona” (J. Stalin: „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR” str. 66—67).

„Trzeba, po drugie, w drodze stopniowych przejść, realizowanych z korzyścią dla

(Ciąg dalszy na str. 5)

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego WKP(b)

na XIX Zjeździe Partii

(Dokończenie ze str. 4)

kołchozów, a więc i dla całego społeczeństwa, podnieść własność kołchozową do poziomu własności ogólnonarodowej, a cyrkulację towarów zastąpić, również w drodze stopniowych przejść, systemem wymiany produktów, a żeby władza centralna czy jakiś inny ośrodek społeczno-ekonomiczny mógł ogarnąć całokształt wytworów produkcji społecznej w interesie społeczeństwa" (tamże, str. 67).

Oczywiście, cyrkulacja towarów i własność kołchozowa są obecnie wykorzystywane pomyślnie dla rozwoju gospodarki socjalistycznej i dają naszemu społeczeństwu niewątpliwą korzyść. Będą one dawały korzyść również w najbliższej przyszłości. Trzeba mieć jednak na oku perspektywy naszego rozwoju.

„Nie można osiągnąć — wskazuje Towarzysz Stalin — ani obfitości produktów, zdolnej do zaspokojenia wszystkich potrzeb społeczeństwa, ani przejścia do formuły „każdemu według potrzeb“, skoro utrzymuje się w mocy takie fakty ekonomiczne jak własność kołchozowo-grupowa, cyrkulacja towarów itp.“ (tamże, str. 66).

Dopóki w ekonomice socjalistycznej pozostają dwa podstawowe sektory produkcyjne — państwowy i kołchozowy — powinna pozostać w mocy cyrkulacja towarów z jej „gospodarką pieniężną“, jako niezbędny i użyteczny element w systemie naszej gospodarki narodowej. Istnienie produkcji towarowej i cyrkulacji towarów decyduje też o istnieniu w warunkach socjalizmu prawa wartości, chociaż przestało już ono w naszym ustroju odgrywać rolę regulatora produkcji.

Jednakowoż ani cyrkulacja towarów, ani prawo wartości nie są wieczne. Gdy zamiast dwóch podstawowych form produkcji socjalistycznej — ogólnonarodowej i kołchozowej — pojawi się jeden wszechogarniający sektor produkcyjny, cyrkulacja towarów z jej „gospodarką pieniężną“, podobnie jak prawo wartości zniknie. Nic wspólnego z marksizmem nie mają poglądy tych ludzi, którzy uważają, że cyrkulacja towarów utrzyma się w warunkach komunizmu.

Cyrkulacja towarów nie da się pogodzić z perspektywą przejścia od socjalizmu do komunizmu.

Towarzysz Stalin opracował teoretycznie zagadnienie środków podniesienia własności kołchozowej do poziomu własności ogólnonarodowej, stopniowego przechodzenia do systemu wymiany produktów między przemysłem państwowym a kołchozami. Istniejące w chwili obecnej załączki wymiany produktów znajdujące wyraz w „opłacie towarami“ produkcji kołchozów, uprawiających bawełnę, len, buraki oraz innych kołchozów, będą się rozwijały w szeroki system wymiany produktów.

„System taki — wskazuje Towarzysz Stalin — będzie wymagał ogromnego zwiększenia produkcji zbývanej wsi przez miasto, dlatego wypadnie wprowadzać go bez szczególnego pośpiechu, w miarę nagromadzenia wyrobów miejskich. Ale wprowadzać go trzeba konsekwentnie, bez wahań, zważając krok za krokiem sferę działania cyrkula-

cji towarów i rozszerzając sferę działania wymiany produktów.

System taki, zważając sferę działania cyrkulacji towarów, ułatwi przejście od socjalizmu do komunizmu. Ponadto umożliwi on włączenie podstawowej własności kołchozów, wytworów produkcji kołchozowej do ogólnego systemu ogólnonarodowego planowania.

To właśnie będzie realnym i decydującym środkiem podniesienia własności kołchozowej do poziomu własności ogólnonarodowej w naszych współczesnych warunkach" (tamże, str. 94).

System wymiany produktów jest bezwarunkowo korzystny dla chłopstwa kołchozowego, będzie ono bowiem otrzymywało od państwa znacznie więcej produktów i po cenach niższych niż w warunkach cyrkulacji towarów. Kołchozy, które już obecnie korzystają z „opłaty towarami“, co stanowi załączek systemu wymiany produktów, odczuwają ogromne korzyści i zalety tego systemu. Wiadomo, że wśród takich kołchozów jest szczególnie wiele kołchozów bogatych.

Dla przygotowania podstawowych warunków wstępnych przejścia do komunizmu — jak wskazuje Towarzysz Stalin — „trzeba, po trzecie, osiągnąć taki poziom kulturalny społeczeństwa, który zapewniłby wszystkim członkom społeczeństwa wszechstronny rozwój ich zdolności fizycznych i umysłowych, ażeby członkowie społeczeństwa mieli możliwość uzyskania takiego wykształcenia, które mogłoby uczynić z nich aktywnych działaczy rozwoju społecznego, ażeby mieli oni możliwość swobodnego wyboru zawodu, a nie byli przykuci na całe życie do jakiegoś jednego zawodu. Trzeba dalej w tym celu wprowadzić powszechny obowiązek nauczania politechnicznego, co niezbędne jest po to, by członkowie społeczeństwa mieli możliwość swobodnego wyboru zawodu, a nie byli przykuci na całe życie do jakiegoś jednego zawodu. Trzeba dalej w tym celu radykalnie polepszyć warunki mieszkaniowe i podnieść realne płace robotników i urzędników co najmniej dwukrotnie, jeśli nie więcej, zarówno w drodze bezpośredniego podnoszenia płac pieniężnych, jak i w drodze pośredniego obniżania cen przedmiotów masowego spożycia" (tamże, str. 69).

„W tym celu trzeba przede wszystkim skrócić dzień roboty co najmniej do sześciu, a potem nawet do 5 godzin. Jest to niezbędne po to, by członkowie społeczeństwa uzyskali dość wolnego czasu na zdobycie wszechstronnego wykształcenia. Trzeba dalej w tym celu wprowadzić powszechny obowiązek nauczania politechnicznego, co niezbędne jest po to, by członkowie społeczeństwa mieli możliwość swobodnego wyboru zawodu, a nie byli przykuci na całe życie do jakiegoś jednego zawodu. Trzeba dalej w tym celu radykalnie polepszyć warunki mieszkaniowe i podnieść realne płace robotników i urzędników co najmniej dwukrotnie, jeśli nie więcej, zarówno w drodze bezpośredniego podnoszenia płac pieniężnych, jak i w drodze pośredniego obniżania cen przedmiotów masowego spożycia" (tamże, str. 69).

Dopiero po spełnieniu tych wszystkich warunków wstępnych łącznie — uczy Towarzysz Stalin — można będzie spodziewać się, że praca zostanie przekształcona w oczach członków społeczeństwa, z ciężkiego brzemienia, jakim była w warunkach kapitalizmu, w pierwszą potrzebę życiową, a własność społeczna traktowana będzie przez wszystkich członków społeczeństwa jako nie wzruszona i nietykalna podstawa jego istnienia.

Dopiero po spełnieniu tych wszystkich warunków wstępnych łącznie można będzie przejść od formuły socjalistycznej — „od każdego według zdolności, każdemu według pracy“ — do formuły komunistycznej — „od każdego według zdolności, każdemu według potrzeb“.

Towarzysz Stalin ostrzega z naciskiem przed lekkomyślnym wybieganiem naprzód i przechodzeniem do wyższych form ekonomicznych bez uprzedniego stworzenia przesłanek niezbędnych do takiego przejścia.

Towarzysz Stalin dał naukowe rozwiązanie takich wielkich problemów socjalnych i zagadnień programowych komunizmu, jak zniesienie prze-

ciwieństwa między miastem a wsią, między pracą fizyczną i umysłową, jak również opracował nowe w nauce marksistowskiej zagadnienie likwidacji pozostających jeszcze w społeczeństwie socjalistycznym, różnic między nimi.

W ten sposób plany partii na przyszłość, określające perspektywy i drogi naszego ruchu naprzód, opierają się na znajomości praw ekonomicznych, opierają się na nauce o budownictwie społeczeństwa komunistycznego, opracowanej przez Towarzysza Stalina. (Burzliwe, długo nie milknące oklaski.)

„Ogromne znaczenie zasadnicze ma uzasadnienie przez Towarzysza Stalina obiektywnego charakteru praw ekonomicznych. Towarzysz Stalin uczy, że prawa rozwoju ekonomicznego, prawa ekonomii politycznej — wszystko jedno czy mowa o kapitalizmie czy też socjalizmie — są prawami obiektywnymi, odzwierciedlającymi proces rozwoju ekonomicznego, dokonujący się niezależnie od woli ludzi, ludzie mogą odkryć te prawa, poznać je, wykorzystać je w interesie społeczeństwa, ale nie mogą unicestwić starych praw ekonomicznych, ani też stworzyć nowych. Prawa ekonomiczne nie są tworzone z woli ludzi, lecz powstają na bazie nowych warunków ekonomicznych.“

Z gruntu błędne są poglądy ludzi, którzy sądzą, że można stworzyć lub unicestwić prawa rozwoju ekonomicznego, że wobec szczególnej roli, jaką historia wyznaczyła państwu radzieckiemu, może ono znieść istniejące prawa ekonomii politycznej, „sformować“ nowe prawa lub „przeobrazić“ je. Negowanie istnienia obiektywnych prawidłowości życia ekonomicznego w warunkach socjalizmu doprowadziłoby do chaosu i przypadkowości. Tego rodzaju negowanie spowodowałoby, że ekonomia polityczna jako nauka zostałaby zlikwidowana, albowiem nauka nie może żyć i rozwijać się bez uznania obiektywnych prawidłowości, bez poznania tych prawidłowości. Zaprzeczanie obiektywnego charakteru praw ekonomicznych jest ideologiczną podstawą awanturnictwa w polityce gospodarczej, całkowitej samowoli w praktyce kierowania gospodarką.

Niezwykle doniosłym wkładem do marksistowskiej ekonomii politycznej jest odkrycie przez Towarzysza Stalina podstawowego ekonomicznego prawa współczesnego kapitalizmu i podstawowego ekonomicznego prawa socjalizmu. Podstawowe prawo ekonomiczne określa istotę danego sposobu produkcji, wszystkie główne strony i wszystkie główne procesy jej rozwoju, daje klucz do zrozumienia i wyjaśnienia wszystkich prawidłowości danego ustroju ekonomicznego.

Towarzysz Stalin dowiódł, że głównymi cechami i wymogami podstawowego prawa ekonomicznego współczesnego kapitalizmu jest „zapewnienie maksymalnego zysku kapitalistycznego drogą wyzysku, ruiny i pauperyzacji większości ludności danego kraju, drogą ujarzmienia i systematycznego ograbiania narodów innych krajów, zwłaszcza krajów zacofanych, wreszcie drogą wojen i militarystyki gospodarki narodowej wykorzystywanych dla zapewnienia najwyższych zysków“ (tamże, strona 38). Prawo to odsłania i wyjaśnia rażąco sprzeczności kapitalizmu, ujawnia przyczyny i źródła agresywnej grabieżczej polityki państw kapitalistycznych.

Działanie tego prawa prowadzi do pogłębienia ogólnego kryzysu kapitalizmu, do nieuchronnego narastania i wybuchu wszystkich sprzeczności społeczeństwa kapitalistycznego.

Wręcz przeciwny gnijącemu kapitalizmowi jest wschodzący i rozkwitający system socjalistyczny. Istotnymi cechami i wymogami podstawowego prawa ekonomicznego socjalizmu, odkrytego przez Towarzysza Stalina są: „zapewnienie maksymalnego zaspokojenia stale rosnących materialnych i kulturalnych potrzeb całego społeczeństwa drogą nieprzerwanego wzrostu i doskonalenia produkcji socjalistycznej na bazie najwyższej techniki“ (tamże, str. 40). Towarzysz Stalin dowiódł, że celem socjalistycznego sposobu produkcji nie jest zysk, lecz człowiek z jego potrzebami, zaspokojenie jego potrzeb materialnych i kulturalnych. Zapewnienie maksymalnego zaspokojenia stale rosnących materialnych i kulturalnych potrzeb całego społeczeństwa jest celem produkcji socjalistycznej, a nieprzerwany wzrost i doskonalenie produkcji socjalistycznej na bazie najwyższej techniki — środkiem do osiągnięcia tego celu. Działanie tego prawa prowadzi do wzrostu sił wytwórczych społeczeństwa, do jego rozkwitu, do nieprzerwanego wzrostu dobrobytu i poziomu kulturalnego mas pracujących (oklaski).

Odkrycia przez Towarzysza Stalina podstawowego prawa ekonomicznego współczesnego kapitalizmu i podstawowego prawa ekonomicznego socjalizmu zadaje druzgocący cios wszystkim apologetom kapitalizmu. Te podstawowe prawa ekonomiczne świadczą, że podczas gdy w społeczeństwie kapitalistycznym człowiek podporządkowany jest bezlitosnemu prawu osiągnięcia maksymalnego zysku, w imię czego skazuje się ludzi na niewymowne cierpienia, nędzę, bezrobocie i krwawe wojny, to w społeczeństwie socjalistycznym cała produkcja podporządkowana jest człowiekowi z jego rosnącymi i nieustannie potrzebami. Na tym polega decydująca przewaga nowego, wyższego niż kapitalizm ustroju społecznego — komunizmu (oklaski).

Komunizm powstaje jako rezultat świadomego, twórczego wysiłku milionowych rzesz ludu pracującego. Teoria samorzutnego rozwoju i żywiołowości jest z gruntu obca całemu ekonomicznemu ustrojowi socjalizmu. Ekonomia kapitalistyczna, na skutek działania prawa konkurencji i anarchii produkcji, rozdzierana jest przez najostrejsze sprzeczności. Towarzysz Stalin dowiódł, że na bazie uspołecznienia środków produkcji powstało w naszym kraju — w przeciwieństwie do prawa konkurencji i anarchii produkcji — prawo planowego (porcjonalnego) rozwoju gospodarki narodowej.

Prawo planowego rozwoju gospodarki narodowej nie jest podstawowym ekonomicznym prawem socjalizmu, a nasza praktyka planowania sama przez się nie może dać należytych pozytywnych wyników, jeżeli nie będzie uwzględniać głównego zadania produkcji socjalistycznej, jeśli nie będzie się opierała na podstawowym prawie ekonomicznym socjalizmu. Aby zapewnić nieprzerwany wzrost całej produkcji społecznej i stworzyć w naszym kraju obfitość produktów, należy do gruntu opierać się na planowym i rozsądnym wykorzystywaniu wszystkich zasobów materialnych i finansowych, wszystkich rezerw pracy, kierując się wymogami prawa planowego rozwoju gospodarki narodowej i stosując się we wszystkim do wymogów podstawowego ekonomicznego prawa socjalizmu. W swych pracach, poświęconych ekonomicznym problemom socjalizmu w ZSRR, Towarzysz Stalin wykazał całą zawziętość, z jaką będziemy

musieli rozwiązać w walce z trudnościami, przewyższając sprzeczności, wyłaniające się w toku budownictwa komunistycznego.

Towarzysz Stalin odkrył obiektywne ekonomiczne prawo koniecznej zgodności stosunków produkcji i charakteru sił wytwórczych oraz uzasadnił jego ogromną rolę poznawczą i przeobrażającą. Wnikliwie ujawniając procesy zachodzące w naszej ekonomice, Towarzysz Stalin wykazał głęboką błędność poglądów, jakoby w warunkach socjalizmu nie istniała żadna sprzeczność pomiędzy stosunkami produkcji a siłami wytwórczymi społeczeństwa. Sprzeczności niewątpliwie istnieją i będą istniały, gdyż rozwój stosunków produkcji pozostaje i będzie pozostawał w tyle za rozwojem sił wytwórczych. Oczywiście, w społeczeństwie socjalistycznym zazwyczaj nie dochodzi do konfliktu między stosunkami produkcji a siłami wytwórczymi, byłoby jednak rzeczą niebezpieczną nie zauważać, że sprzeczności między nimi istnieją i mogą istnieć, musimy w porę dostrzegać te sprzeczności i przez prowadzenie właściwej polityki w odpowiednim czasie je przewyższać, mając na względzie, że stosunki produkcji powinny spełniać swą rolę głównej i decydującej siły, która stanowi o potężnym rozwoju sił wytwórczych.

Zadania, wynikające z naszego marszu naprzód, zobowiązują działaczy partii, pracowników w dziedzinie nauk społecznych, przede wszystkim ekonomistów, do tego, aby kierując się programowymi wskazaniami Towarzysza Stalina, wszechstronnie opracowywali zagadnienia teorii marksistowsko-leninowskiej w nierozdzielnym związku z praktyczną pracą twórczą.

Prace Towarzysza Stalina są dobitnym świadectwem tego, jak doniosłe znaczenie przywiązuje nasza partia do teorii. Teoria rewolucyjna była, jest i będzie niegasnącym światłem, które rozjaśnia drogę posuwania się naszej partii i naszego narodu naprzód do całkowitego triumfu komunizmu (burzliwe oklaski).

Towarzysz Stalin nieustannie rozwija teorię marksistowską. W swej klasycznej pracy „Marksizm a zagadnienie językoznawstwa“ Towarzysz Stalin podniósł na nowy, wyższy szczebel podstawowe tezy teorii marksizmu o prawidłowym charakterze rozwoju społecznego, wszechstronnie opracował zagadnienia ekonomicznej bazy i nadbudowy społeczeństwa, sił wytwórczych i stosunków produkcji. Rozwinął dalej naukę materializmu dialektycznego i historycznego jako teoretyczną podstawę komunizmu. Towarzysz Stalin ujawnił rolę języka jako narzędzia rozwoju społeczeństwa, wskazał perspektywy dalszego rozwoju kultury i języków narodowych. W pracy tej Towarzysz Stalin, wzbogaciwszy w nowe tezy naukę marksistowsko-leninowską, odsłonił nowe perspektywy dla postępu wszystkich dziedzin nauki.

Prace Towarzysza Stalina, dotyczące zagadnień ekonomicznych i zagadnień językoznawstwa oznaczają nowy etap w rozwoju marksizmu, są znakomitą przykładem twórczego podejścia do nauki Marksa — Engelsa — Lenina. Towarzysz Stalin uczy, że wszelkie dogmatyczne podejście do teorii jest niedopuszczalne i może wyrządzić wielką szkodę sprawie politycznego wychowania mas. Teoretyczne odkrycia Towarzysza Stalina mają znaczenie historyczne na miarę światową, uzbrajają wszystkie narody w znajomość dróg rewolucyjnej przebudowy społeczeństwa i w nadszyczą bogate doświadczenie walki naszej partii o komunizm (burzliwe, długotrwałe oklaski).

Ogromne znaczenie teoretycznych prac Towarzysza Stalina polega na tym, że ostrzegają one przed ślizganiem się po po-

wierzchni, stągają do głębi zjawisk, do samej istoty procesów rozwoju społeczeństwa, uczą widzieć w zarodku te zjawiska, które będą określały bieg wydarzeń, co daje możliwość marksistowskiego przewidywania.

Nauka Marksa — Engelsa — Lenina — Stalina daje naszej partii niezwykłą siłę, umiejętność torowania nowych dróg w historii, pozwala jasno widzieć cel naszego stałego posuwania się naprzód, pozwala szybciej i trwalej odnosić i umacniać zwycięstwo.

Idee leninowsko-stalinowskie oświecają jasnym światłem rewolucyjnej teorii zadania i perspektywy walki mas ludowych wszystkich krajów przeciwko imperializmowi, o pokój, demokrację i socjalizm (burzliwe, długo nie milknące oklaski).

Towarzysze!

Państwo radzieckie nie jest już osamotnioną wyspą otoczoną kapitalistycznymi krajami. Kroczymy naprzód wraz z wielkim narodem chińskim (długotrwałe oklaski), z wielomilionowymi masami ludowymi krajów demokracji ludowej i z Niemiecką Republiką Demokratyczną (długotrwałe oklaski). Sympatyzuje z nami i popiera nas cała postępową ludność (długotrwałe oklaski). Wraz z wszystkimi tymi siłami broniemy sprawę pokoju i przyjaźni między narodami.

Nasza potężna ojczyzna jest w rozkwicie swych sił i kroczy ku nowym sukcesom. Mamy wszystko, co jest konieczne do zbudowania w pełni komunistycznego społeczeństwa. Bogactwa naturalne Kraju Rad są niewyczerpane. Nasze państwo udowodniło, że zdolne jest do wykorzystywania tych ogromnych bogactw na pożytek mas pracujących. Naród radziecki dowiódł, że umie budować nowe społeczeństwo i pewnie patrzy w przyszłość (długotrwałe oklaski).

Na czele narodów Związku Radzieckiego stoi wypróbowana i zahartowana w bojach partia, która niezłomie realizuje politykę leninowsko-stalinowską. Pod kierownictwem partii komunistycznej osiągnięte zostało historyczne na miarę światową zwycięstwo socjalizmu w ZSRR i na zawsze zlikwidowany został wyzysk człowieka przez człowieka. Pod kierownictwem partii narody Związku Radzieckiego skutecznie walczą o realizowanie wielkiego celu zbudowania komunizmu w naszym kraju (długotrwałe oklaski).

Nie ma na świecie sił, które mogłyby powstrzymać stały marsz naprzód społeczeństwa radzieckiego. Nasza sprawa jest niezwykła. Trzeba mocno dzierżyć ster i kroczyć po swej drodze, nie poddając się ani prowokacjom, ani zastraszaniu (burzliwe, długotrwałe oklaski).

Pod sztandarem nieśmiertelnego Lenina, pod światłym przewodem Wielkiego Stalina naprzód do zwycięstwa komunizmu!

(Po zakończeniu referatu wszyscy delegaci wstają, gorąco pozdrawiając Towarzysza Stalina burzliwą, długotrwałą owacją. Ze wszystkich krańców sali rozlegają się okrzyki: „Hurra! „Niech żyje Wielki Stalin!“ „Ukochanemu Stalinowi — hurra!“ „Niech żyje nasz ukochany Wódz i Nauczyciel Towarzysz Stalin!“).

Po dyskusji - XIX Zjazd WKP(b) zaaprobował linię polityczną i działalność praktyczną Komitetu Centralnego Wszechzwiązkowej Komunistycznej Partii (bolszewików)

(Dokończenie ze str. 1)

Komunistycznej, triumfu nie zwyciężonych idei leninowsko - stalinowskich. Przekroczyli poziom przedwojenny poziom przemysłu i rolnictwa, wzrosła niezmiernie potęga polityczna i ekonomiczna Kraju Rad, podniósł się jego autorytet międzynarodowy, dokonany został gigantyczny krok naprzód na drodze do komunizmu.

Czernyszew mówi dalej o poważnych sukcesach, jakie osiągnęły masy pracujące młodego obwodu kaliningradzkiego.

Kisielow

Po krótkiej przerwie obejmuje przewodnictwo L. M. Kaganowicz. Udziela on głosu Kisielowowi. Rostow nad Donem obwód rostowski — powiedział Kisielow — silnie ucierpiał wskutek przejściowej okupacji niemiecko - faszystowskiej, ale w krótkim czasie odbudował i znacznie rozszerzył swą gospodarkę.

Kisielow kreśli wspaniały obraz wcielania w życie stalinowskiego planu przeobrażenia przyrody. Żyzne ziemie dońskie, zroszone wodami Donu, chronione pasami leśnymi, dawać będą wkrótce niebywałe plony. Irygacja gruntów nawiedzanych dotychczas posuchą sprawi, że kolchozy i sowchozy obwodu, leżące na nawadnianych obszarach, będą mogły dawać co roku ojczyźnie dodatkowo 40 milionów pudów pszenicy i wiele innych produktów rolnych.

Nijazow (Uzbecka SRR)

Nijazow (Uzbecka SRR) stwierdza, że Uzbekistan jest główną bazą kraju w zakresie produkcji bawełny, jedwabników, karakulów i juty. W roku 1951 dostarczono państwu znacznie więcej bawełny niż w r. 1940.

Dochody kolchozów w ciągu ostatnich trzech lat wzrosły przeszło trzykrotnie. Republika liczy obecnie około 2 tysięcy kolchozów-milione-
rów.

Nijazow mówi następnie o ogromnym znaczeniu inicjatyw kolchozów i organizacji partyjnych szeregu obwodów Uzbekistanu, które postanowiły przy pomocy państwa zagospodarować dziesiątki tysięcy ha nowych gruntów, wykorzystując w tym celu społeczne fundusze kolchozów.

Delegat krytykuje Ministerstwa Uprawy Bawełny i Rolnictwa ZSRR za niedostateczne udzielanie pomocy Republice w rozwiązywaniu problemów dalszego rozwoju uprawy bawełny.

Gafurow (Tadżycka SRR)

Przemawiający następnie delegat Gafurow (Tadżycka SRR) mówi, że partia dokonała ogromnej pracy w zakresie komunistycznego wychowania mas pracujących. Idee marksizmu - leninizmu opanowały świadomość ludzi radzieckich, wyzwoliły w nich wielką energię w walce o komunizm. Uchwały KC WKP(b) i wskazania Towarzystwa Stalina podniosły poziom całej ideologicznej pracy partii, zadały drugocześnie nacjonalizmowi, kosmopolityzmowi i innym przejawom wrogiej ideologii. Twórcze dyskusje nad zagadnieniami filozofii, biologii, językoznawstwa, ekonomii politycznej wywarły ogromny wpływ na rozwój nauki radzieckiej. Wielkim wydarzeniem w życiu partii i narodu było opublikowanie w tych dniach pracy Towarzystwa Stalina „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR”.

Mówiąc o ogromnej roli literatury, Gafurow oświad-

ził, że bohaterskie czyny ludzi radzieckich wciąż jeszcze nie znajdują w literaturze godnego odzwierciedlenia. Dotychczas mało ukazało się dzieł poświęconych najdonioślejszym problemom współczesnej epoki. Podobna sytuacja istnieje w filmie radzieckim.

Arutinow (Ormiańska SRR)

Mówiąc o rozkwicie ekonomicznym ZSRR delegat Arutinow (Ormiańska SRR) podkreślił, że rozwój przemysłu następował nie tylko w rejonach centralnych, lecz i w odległych rejonach Związku Radzieckiego. Wymowną ilustracją tego stanu rzeczy jest Armenia Radziecka, gdzie rozwija się wspaniale przemysł, rolnictwo i kultu-

ra. Tak na przykład globalna produkcja zakładów przemysłowych Armenii wzrosła w 1952 roku czterokrotnie w porównaniu z rokiem 1940.

Poruszając zagadnienia pracy ideologicznej Arutinow zaznaczył, że nauka Towarzystwa Stalina o języku dała nowy bodziec do rozwoju kultury narodu ormiańskiego i otworzyła perspektywy dalszego rozwoju nauki, literatury i sztuki — narodowej w formie, socjalistycznej w treści. Uchwały KC WKP(b) w sprawach ideologicznych uzbudziły organizację partyjną Armenii do walki z przejawami burżuazyjnego nacjonalizmu i pomocy w marksistowsko-leninowskim wychowaniu kadr.

W zakończeniu Arutinow omówił pracę organizacji partyjnych w scalonych kolchozach.

Z wielką uwagą delegaci na Zjazd wysłuchali sprawozdania Komisji Mandatowej. Przewodniczący komisji Piegow zakomunikował, że po sprawdzeniu pełnomocnictw każdego delegata Komisja Mandatowa stwierdziła, że wybory na Zjazd odbyły się wszędzie w całościowej zgodności z uchwałą KC WKP(b) o normach przedstawicielstwa i o trybie wyborów delegatów na Zjazd. Konferencje i zjazdy partyjne, na których wybrano delegatów, dowiodły niezachwianej jedności naszej partii. Partia nasza — mówi wśród oklasków Piegow — przysłała na Zjazd zjednoczoną i potężną, zespoliczoną ściśle wokół Komitetu Centralnego, wokół swego wielkiego wodza i nauczyciela Towarzystwa Stalina.

Na Zjazd wybrano 1192 delegatów z głosem decydującym i 167 delegatów z głosem doradczym. Wszyscy oni są obecni na Zjeździe.

Po raz pierwszy reprezentowane są na naszym Zjeź-

dzie — mówi Piegow — organizacje partyjne czterech nowych republik związkowych — Łotewskiej, Litewskiej, Łitewskiej i Estońskiej, zachodnich obwodów Ukrainy i Białorusi, młodego obwodu kaliningradzkiego, południowego Sachalinu i Wypu Kurylewskich.

Sprawozdanie zawiera dane ilustrujące wzrost liczby podstawowych organizacji partyjnych.

Skład delegatów wskazuje — mówi Piegow — że organizacje partyjne wybrały na XIX Zjazd najlepszych, najaktywniejszych pracowników naszej partii, tych którzy walczyli bohatersko o wolność i niepodległość naszej ojczyzny w latach wojny narodowej i którzy pracują o fiarnie nad wcieleniem w życie wielkiego stalinowskiego programu budowy komunizmu w naszym kraju.

Zjazd zatwierdza jednomyślnie sprawozdanie Komisji Mandatowej.

wyżyn ludzkiego szczęścia — do komunizmu.

Podkreślając wspaniałe sukcesy polityki industrializacji kraju, Prass przytacza jako przykład Ural zachodni, gdzie rozwijają się nieustannie najważniejsze gałęzie przemysłu ciężkiego. Masy pracujące Urals — mówi Prass — z gorącą wdzięcznością i uznaniem nazywają swój szczęśliwy kraj Uralem Stalinowskim.

Przewiduje się uruchomienie tam w ramach piątej 5-letki kamskiej elektrowni wodnej i rozpoczęcie budowy nowej wielkiej elektrowni wodnej na Kamie, elektrowni wotkińskiej. Jednakże nawet potem zasoby hydroenergetyczne zachodniego Uralsu wykorzystane będą zaledwie w 15 procentach. Wskazane jest — stwierdza mówca — zbudowanie szeregu wielkich i średnich elektrowni wodnych — na rzekach obwodu mołotowskiego.

W przemówieniu swym Prass poruszył również zagadnienie pracy przemysłu lekkiego i różne inne problemy gospodarcze.

Jegorow (Karelo-Fińska SRR)

Jegorow (Karelo — Fińska SRR) podkreślił, że naród radziecki w latach po XVIII Zjeździe zacierał jeszcze bardziej swą więź z partią bolszewicką. Podniosła się wydajność świadomości socjalistycznej wielomilionowych rzesz ludzi pracy, co znajduje szczególne dobitny wyraz w niebywałej aktywności politycznej i w bratniej rodzinie narodów Związku Radziec-

kiego rośnie i krzepnie Karelo — Fińska Republika Radziecka. Nie pozostało w Karelii ani śladu z tego wstępnego, co w przeszłości charakteryzowało ją jako zapaśnię krainę kresową Rosji. Rozwinął się poważnie przemysł leśny, wyposażony w nowoczesną technikę. Daje on co roku krajowi miliony metrów sześciennych drewna. Republika produkuje obecnie przeszło trzy razy więcej papieru niż w przedwojennym 1940 roku. Wzrastają połowy ryb, rozwija się społeczna gospodarka kolchozów. Znaczne są osiągnięcia w dziedzinie rozwoju kultury republiki — narodowej w formie, socjalistycznej w treści. W swej pracy Partia Komunistyczna Republiki otoczona jest stałą troską Komitetu Centralnego WKP(b) i oświadczenie Towarzystwa Stalina.

Dalej mówca poczynił uwagi na temat pracy szeregu ministerstw, które niewystarczająco pomagają Republice w rozwoju ważnych gałęzi gospodarki.

Ignatow (Krasnodar)

Ignatow (Krasnodar) ilustruje przykładami z życia Kubania Radzieckiego wielkie zwycięstwa odniesione przez partię w budowie komunizmu.

Zaznacza on, że dzisiaj Kubań jest nie tylko jednym z wielkich spichrzów kraju, lecz również poważnym ośrodkiem przemysłowym. W ciągu ostatnich tylko lat za-inwestowano kilka miliardów rubli w budownictwo przemysłowe tego kraju. Kubań daje ojczyźnie obrabiarki, narzędzia, ropę naftową, cement, konserwy. Obecnie przystąpiono do budowy kombinatu dla wytwarzania czesankowych tkanin wełnianych, kombinatu bawełnianego i innych przedsiębiorstw.

Z każdym rokiem kolchozy i sowchozy kubańskie zwiększają dostawy artykułów rolnych dla państwa. W roku bieżącym Kubań dostarczył państwu o 23 miliony pudów pszenicy więcej niż w roku 1940. Rośnie mechanizacja gospodarki rolnej. Zmechanizowano już całkowicie orkę i siew, w 99 procentach zmechanizowano sprzęt zbóż i słończnika itd. Organizacje partyjne wychowały doskonałe kadry mechanizatorów, podniósł się znacznie poziom kulturalno-techniczny chłopstwa kolchozowego.

Ignatow porusza kwestię wykorzystania miejscowych zasobów wodnych do celów irygacyjnych i energetycznych. Na zakończenie oświadcza on, że komuniści Kraju Krasnodarskiego porwą masy pracujące Kubania do wykonania zadań, które postawi XIX Zjazd Partii, i pod kierownictwem KC, pod przewodnictwem Towarzystwa Stalina wykonają je z honorem.

Korniejczuk (Ukraińska SRR)

Korniejczuk (Ukraińska SRR) poświęca pierwsze słowa swego przemówienia bohaterskim czynom wielkiego narodu radzieckiego, kierowanego przez leninowsko-stalinowski Komitet Centralny. W sercach ludzi — oświadcza mówca — płoną gorące uczucia bezgranicznej miłości i szczerzej wdzięczności dla organizatora wszystkich historycznych zwycięstw, dla ukojanego ojca i nauczyciela — Józefa Stalina.

Jedno z największych zwycięstw naszej partii — podkreśla Korniejczuk — polega na tym, że naród radziecki, wychowany na wielkich ideach Lenina — Stalina, stał się nauczycielem życia dla wszystkich narodów świata.

Ludy wielkich starożytnych Chin nazywają go z głębokim szacunkiem i gorącą miłością swym starszym bratem.

Naród rosyjski — mówi następnie Korniejczuk — na przestrzeni stuleci udzielał braterskiej pomocy Ukrainie.

Mówca nawołuje do czujności i bezwzględnej walki z najmniejszymi przejawami nacjonalizmu burżuazyjnego.

Kończąc część swego przemówienia poświęca Korniejczuk krytycznej analizie działalności pisarzy radzieckich i zapewnia Zjazd, że pisarze, kompozytorzy, malarze, wszyscy pracownicy sztuki, którzy stworzyli niemało dzieł wysoko cenionych przez cały naród radziecki, uczynią wszystko, aby obdarzyć radziecką ojczyznę nowymi, napisanymi z talentem utworami, opromienionymi przez genialne idee wielkiego przyjaciela radzieckiej literatury i sztuki — Towarzystwa Stalina.

Po przemówieniu Korniejczuka ogłoszono przerwę. Następnie delegaci i goście znów zajmują miejsca na sali.

Uczestnicy Zjazdu powstali z miejsc i burzliwymi owacjami powitali J. W. Stalina i jego wielkich współtowarzyszy, którzy zasiadają w Prezydium. Pod sklepieniami Pałacu Kremłowskiego rozlegają się okrzyki:

„Niech żyje Towarzysz Stalin!”, „Towarzyszowi Stalinowi — hurra!”.

Razzakow (Kirgiska SRR)

Przewodniczący L. M. Kaganowicz udziela głosu Razzakowowi (Kirgiska SRR).

Razzakow mówi o ogromnych sukcesach osiągniętych przez wszystkie republiki narodowe wszystkie narody socjalistyczne. Dzięki niewzruszonej przyjaźni narodów radzieckich, dzięki nieugiętej realizacji leninowsko-stalinowskiej polityki narodowościowej. Naród kirgiski doszedł do niebywałego rozkwitu. Dokonał on rewolucyjnego skoku od ustroju feudalnego do socjalizmu, o-mijając kapitalistyczne stadium rozwoju. Mówca przytacza fakty świadczące wymownie o wielkich osiągnięciach we wszystkich dziedzinach kirgiskiej gospodarki narodowej, kultury, nauki i sztuki. Radziecka Kirgizia — stwierdza on — rozwinię się jeszcze bardziej podczas nowej 5-letki!

Jednocześnie Razzakow poruszył sprawę niedociągnięć w kierownictwie gospodarki rolnej Republiki. Poddał on krytyce szereg ministerstw, w szczególności Ministerstwo Rolnictwa ZSRR, którego pracownicy, pełniący kierow-

Zjazd uchwalił jednomyślnie rezolucje

Zjazd przechodził do po-wzięcia uchwały. Delegat Moskiewskiej Organizacji Partyjnej Kapitonow wnosi o uchwalecie następującej rezolucji w sprawie referatu sprawozdawczego KC WKP(b):

„Po wysłuchaniu i przedyskutowaniu referatu sprawozdawczego sekretarza KC WKP(b) tow. G. M. Malenkowa o pracy KC WKP(b), XIX Zjazd WKP(b) postanawia:

zaaprobować linię polityczną i działalność praktyczną KC WKP(b)“.

nicze funkcje, wyjeżdżają rzadko w teren i nie udzielają pomocy w rozwiązywaniu konkretnych zagadnień.

Marszałek Związku Radzieckiego, minister spraw wojskowych ZSRR Wasilewski

Głos otrzymuje delegat na Zjazd, marszałek Związku Radzieckiego, minister spraw wojskowych ZSRR Wasilewski, serdecznie witany przez zebranych.

Wasilewski oświadcza, że żołnierze, sierżanci, oficerowie i generałowie Armii Radzieckiej ożywiają się wspólnymi z całym narodem uczuciami. Komuniści — wojskowi i wszyscy żołnierze radzieccy przyszli na XIX Zjazd Partii z nowymi sukcesami w wyszkoleniu bojowym i politycznym, zespoleni jeszcze bardziej wokół gorąco kochanego Wodza i Wielkiego dowódcy — Towarzystwa Stalina.

Nawiązując dalej do szczególnych cech obecnej sytuacji międzynarodowej, Wasilewski podkreślił, że Związek Radziecki stojący na czele obozu demokratycznego, nieugięty prowadzi pokojową politykę zagraniczną. Jednakże pokojowa polityka zagraniczna Związku Radzieckiego nie oznacza bynajmniej słabości militarnej.

Nowy gigantyczny program pokojowego rozwoju Związku Radzieckiego, nakreślony przez plan 5-letni — zaznacza mówca — zademonstruje znów przed całym światem ogromną żywotną siłę socjalizmu i wielką przewagę socjalistycznego systemu gospodarki nad systemem kapitalistycznym. Na straży historycznych, zakrojonych na miarę światową osiągnięć naszego narodu, na straży jego wspaniałej teraźniejszości i jeszcze wspanialszej przyszłości stoi czujnie Armia Radziecka.

Kończąc swe przemówienie Wasilewski powiedział:

Stan bojowego i operatywnego przygotowania Armii Radzieckiej, jej gotowość mobilizacyjno-bojowa dają nam całkowite prawo zapewnienia partii, rządowi i oświadczenia Towarzystwa Stalina, że Armia Radziecka wykona z honorem powierzone jej zadanie ochrony twórczej pracy narodu radzieckiego, obrony interesów państwowych Związku Radzieckiego.

Przewodniczący L. M. Kaganowicz komunikuje, że do Prezydium Zjazdu wpłynął wniosek o zakończenie dyskusji nad referatem sprawozdawczym KC WKP(b). Delegaci przyjmują ten wniosek jednomyślnie.

Malenkow rzeka się słowa końcowego.

Zaproponowana rezolucja uchwalona zostaje jednomyślnie wśród burzliwych, długo nie milknących owacji całej sali. Wszyscy wstają. Rozbrzmiewają okrzyki: „Niech żyje Towarzysz Stalin!”, „Chwała Wielkiemu Stalinowi!”.

L. M. Kaganowicz komunikuje, że na XIX Zjeździe obecni są goście — delegacje partii komunistycznych i innych bratnich partii robotniczych z krajów zagranicznych.

W imieniu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej wygłasza przemówienie powitalne Przewodniczący Komitetu Centralnego PZPR • Bolesław Bierut, witany gorąco przez Zjazd.

(Przemówienie Przewodniczącego KC PZPR Bolesława Bieruta podajemy na str. 112).

Bez złudzeń

Fortepian jest to instrument muzyczny w kształcie pudła na trzech nogach, ze specjalnie nastrojonymi strunami, zaopatrzonego w klawisz i pedały, a służący do grania.

Po co pisać te znane prawdy?

Dlatego, że — jak się okazuje — nie wszystkim są one znane.

Na przykład Dyrekcja Liceum im. Paderewskiego w Poznaniu nie zna pełnej definicji słowa „fortepian”, chociaż dwa tego rodzaju sprzęty ma u siebie na składzie, jeden w sali muzycznej, drugi w auli.

W jednym wypadku z definicji wypadają słowa „nastrojone struny”, w drugim — zaopatrzone w pedały. Albowiem pierwszy fortepian ma (rozstrój z epoki kamienia łupanego i podczas grania lupie grającego w głowę, jak gdyby od uderzeń kamieniem. Natomiast drugi jest bez pedalów i innych drobniaków, co nie jest tak wielką wadą, jeśli się zważy, że nawet z pedalami nie mógłby służyć do grania: jest kompletnie rozstrojony. Jedyna to zresztą rzecz, którą ma w komplecie.

Dlatego właśnie napisaliśmy, że dyrekcja liceum ma sprzęty na składzie, a nie napisaliśmy np. że użytkowuje fortepiany.

Dobrze się stało, że przedstawiciele 105 Obwodu Frontu Narodowego, którzy chcieli tam urządzić zebranie polaczone z produkcjami artystycznymi, zwrócili na ten fakt uwagę kierownictwa liceum. Gdyby nie oni — nikt by o wymienionych brakach nie wiedział i całe liceum uważałoby nadal oba czarne meble za instrumenty muzyczne.

Bez złudzeń, panowie!

JASKI

Z Wielkopolski

W Kaliszu przy ul. 23 Stycznia 24 uruchomiono Hotel Robotniczy dla pracowników Zarządu Budowlanego nr 10. Założono tam bibliotekę i koło Wszechniczy Radiowej.

*

Ostatnio w gminie Tuliszków, powiatu tureckiego, zorganizowano zbiorową odstawę żywców z gromad: Sarbicko, Godowskie Holendry i Gądów. Dużo pracy w urzędzie odstawy włożyło Prezydium Gminnej Rady Narodowej i młodzież ZMP. Plan odstawy żywców wykonano z nadwyżką. (LD)

*

Z okazji zbliżającego się Miesiąca Pogłębiania Przyjaźni Polsko-Radzieckiej i w związku z festiwalem filmów radzieckich, klasa IIIa Państwowego Liceum Pedagogicznego w Koninie wezwała pozostałe klasy tegoż liceum oraz wszystkie szkoły z województwa poznańskiego do współzawodnictwa we wzięciu pełnego udziału uczniów w festiwalu filmowym.

(J.W.)

Teatr Lubuski w objeździe

Zanim podniesie się kurtyna

Nad domami Żagania chyli się ku zachodowi słońce, znikając wolno za halami rozległych zakładów przemysłu włókiennego. Wzrok przechodniów zatrzymuje się na słupach reklamowych. Afisze zapowiadają występ Teatru Ziemi Lubuskiej z Zielonej Góry. W sali PRZZ, gdzie odbywa się przedprzedaż biletów dla załóg fabrycznych, stoi długa kolejka spragnionych rozrywką sceniczną. Zielonogórcy aktorzy wystawiają tu pełną humoru komedię Jurandota „Podzinka”.

Z rytmicznym stukotem silnika zajeżdża przed świetlicę zakładową ZZPW potężna ciężarówka, ciągnąc za sobą przyczepę. Spółpółcienną budy samochodu wysiadają artyści, a w chwili późniejszej brygadziści maszynistów teatralnych — Götze z pomocnikami swymi wyładowują z przyczepnego wozu dekoracje i rekwizyty sceniczne. Opustoszała świetlica. Młodzi robotnicy wylegli zniecierpliwieni przed budynek i pospieszili z pomocą przy

przenoszeniu płócien dekoracyjnych.

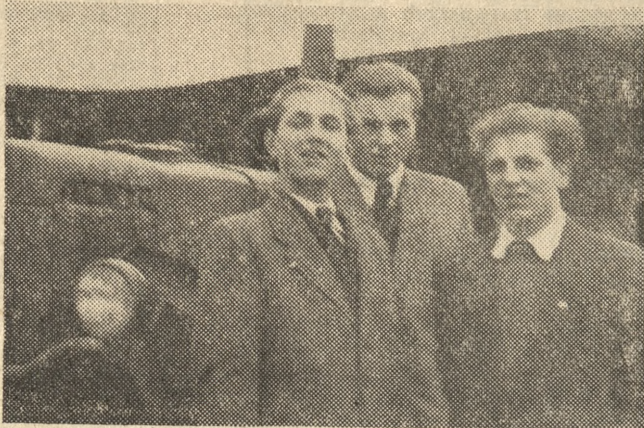
W obszernej garderobie spotykamy starych znajomych ze sceny zielonogórskiej. Eugeniusz Szatkowski charakteryzuje się do roli ministra, a Karol Hruby „robi się” na jego amerykańskiego doradcę, czyli — jak określa to zespół — „złego ducha francuskiej polityki”. W liberii woźnego paraduje już Stanisław Cynarski i Roman Szerzeniecki.

W garderobie kobiecej ruch jeszcze większy. Kostiumerka teatralna, popularna „ciocia Olimpia” elektrycznym żelazkiem przeprasowuje stroje. Jeszcze trzeba coś przyfastryżować, wyrównać fałdy. Zofia Mirska już jest przygotowana do występu w roli matki ministra. Wita się z nami „oryginalna” dziennikarka, w osobie Haliny Gella.

Zapomniała się sala. Pełniący obowiązki inspicjenta Stanisław Michalciewicz daje znak rozpoczęcia. Kurtyna zwolna opuszcza się. Padają pierwsze słowa...

Mieczysław Turski

Marusarz — traktorzysta

W POM-ie NR 257 (Stęszew koło Poznania) jednym z traktorzystów jest Jan Marusarz, 18-letni ZMPowiec z Zakopanego, kuzyn popularnego Staszka, zasłużonego mistrza sportu. Janek pracuje w stęszewskim POM-ie już od roku, bardzo mu się wielkopolska ziemia podoba. Na zdjęciu: J. Marusarz, brygadziści Hadas i traktorzysta Mutuszewski. Cała trójka wyrabia przeciętnie 200% normy. (pż)

W sprawie dostaw ziemniaków

Nie trzeba wykazywać jak ważną rolę w wyżywieniu ludności odgrywają u nas ziemniaki. Wprawdzie spożycie ich jest obecnie mniejsze niż przed wojną — zwłaszcza na wsi, ale niemniej ziemniaki stanowią nadal poważną pozycję w jadłospisie każdej rodziny. Toteż bardzo ważne znaczenie ma planowe zaopatrzenie pracującej ludności miast w dostateczną ilość ziemniaków na zimę.

Dekret z dnia 28 sierpnia br. o obowiązku dostawy ziemniaków zapewnia z jednej strony opłacalną cenę dla producentów — rolników, z drugiej — przecinając wszelkie usiłowania spekulantów — pozwała ludności miast nabywać ziemniaki po przystępnych cenach. Dzięki dostawom obywatelom w miastach zabezpieczają ludność miejską stale i równomiernie zaopatrzenie.

Meldunki napływające z całego województwa wskazują, że zwiększa się z każdym dniem dostawa ziemniaków do punktów skupu. Tak jak w roku ubiegłym ujawniła się obywatelska postawa wsi wielkopolskiej, tak i obecnie pracujące chłopstwo nie zawiedzie. Podejmując zobowiązania dla poparcia programu Frontu Narodowego i uczczenia XIX Zjazdu WKP(b), pracujący chłopcy z Barbarki, Wilcznej i Sławia (pow. Konin) postanowili w dniu 7 października br. wykonać całkowicie obowiązkowe dostawy ziemniaków.

Chodzi bowiem o to — jak powiedział Stanisław Witasik ze Sławia — aby dać wyraz zrozumienia istoty sojuszu robotniczo-chłopskiego i zasady spójnej między miastem a wsią, chodzi o to, aby miasto zostało zaopatrzone w ziemniaki przed nastaniem przymrozków, chodzi również i o to, aby uniemożliwić kuliakom i handlarzom spekulowanie ziemniakami.

Wobec takiej postawy pracującego chłopstwa Wielkopolski, kuliacko-spekulankie przeciwdziałania i usiłowania sabotowania ustawy spotkają się ze zdecydowanym oporem ze strony większości

wsi. Pracująca wieś i miasto wygra kampanię ziemniaczaną.

* * *

Odpowiadając na pytania rolników i celem uniknięcia nieporozumień w tej sprawie wyjaśniamy, że tak samo jak przy odstawie zboża, obowiązują przy wyznaczaniu wysokości dostaw ziemniaków zasady odliczania obszaru upraw specjalnych. A więc od ogólnej ilości hektarów przeliczeniowych odlicza się hektary fizyczne zajęte pod uprawy zakontraktowanych roślin nasiennych i przemysłowo-konsumpcyjnych.

Jakieś gospodarstwo ma na przykład po przeliczeniu 12 ha przeliczeniowych. Rolnik zakontraktował 25 arów trawy nasiennej, 50 arów buraków cukrowych, 20 arów

Fot. Przychodzki

Rolnicy z gromady Wilczna (powiat Konin) przywieźli zbiorowatę transportem ziemniaki do punktu skupu. Za parę godzin wagony będą pełne i odciją do Poznania. Zaopatrzenie ludności miejskiej w ziemniaki na zimę jest zapewnione. Na przykładem Wilcznej, Sławia i Barbarki pójdą i inne gromady naszego województwa, wykonując do 15 października obowiązkowe dostawy ziemniaków.

DRUKARNIA: Zakłady Graficzne im. Marcina Kasprzaka Poznań, ul. Wawrzyniaka 30.

K-3.10219

15 października rozpocznie się nauka w szkołach dla pracujących

Już wkrótce, bo 15 października br., rozpocznie się nowy rok w szkołach dla pracujących, który obejmie w kraju 150 PGR-ów, 50 POM-ów, 200 spółdz. produkcyjnych, 60 zakładów przemysłowych oraz liczne gromady zamieszkałe przez małe i średniorolnych chłopów. Przygotowania do rozpoczęcia nowego roku szkolnego w naszym województwie są w pełni. Odbywają się konferencje z radami zakładowymi, kierownikami gospodarstw rolnych itp. Personel nauczycielski przeszedł na kursach w Toruniu i Inowrocławiu specjalne szkolenie dla tego typu uczelni.

Szkoły dla pracujących u-

możliwiły znaczne podwyższenie poziomu uświadczenia politycznego wsi. Tak na przykład wieś biednicka Bełdno głównie dzięki aktywowi kształcącemu się w szkole zrozumiela swe obywatelskie obowiązki i wykonała skup zboża w 104 procentach, ziemniaków w 100 procentach, a kontraktacji trzody chlewnej w ponad 100 procentach. W szkole tej była dobra frekwencja w ciągu całego okresu nauki i zadowalające wyniki nauczania.

Zadanie szkoły tego typu polega właśnie na przyspieszeniu procesu dojrzewania kulturalnego i ideologicznego wsi i zacieśnieniu spójni między miastem a wsią. Bardzo ważną jest rzeczą, aby szkoły dla pracujących były należycie obsadzone i aby frekwencja utrzymywała się przez cały czas nauki na tym samym poziomie, co w dniu otwarcia roku szkolnego. Na komisjach rekrutacyjnych spoczywa obowiązek nie tylko mechanicznego zapisania określonej liczby osób, lecz przeprowadzenia prac uświadczeniowych - informacyjnych. Rzeczą wykładowców natomiast będzie poprowadzić tak lekcje, aby odwieść był jak najmniejszy. W jednej ze szkół na przykład na wyrażenie życzenia uczniów nauczyciel rozszerzył program nauczania i wprowadził obliczenia procentowe potrzebne miejscowym chłopom przy dostawie zboża i kubikowania związane z pracą w lesie. Chłopi, widząc praktyczną korzyść nauczania, uczęszczali pilnie na lekcje.

Z praktyki roku ubiegłego wynika, że komisje rekrutacyjne powinny działać przez cały okres trwania nauki, aby mogły czuwać nad frekwencją i nie dopuszczać do zaniedbywania uczęszczania do szkoły.

Rok szkolny dla pracujących rozpoczyna się w roku bieżącym w atmosferze wielkiej wychowawczej akcji przedwyborczej, w atmosferze przybierającej na sile walki o pokój i realizację planu 6-letniego. Doceniając znaczenie tych szkół jako ogólniwa w kształtowaniu świadomości klasowej uczniów i podnoszenia wiedzy rolniczej, organizacje miejscowe wzmaga niewątpliwie w uroczystościach otwarcia nowego roku szkolnego jak najliczniejszy udział.

H. B.

30 gramów złota miesięcznie — to bardzo dużo

W Chodziejskich Zakładach Porcelany powstały brygady pracujące systemem Liddi Korabielnikowej. Dwie pierwsze zorganizowano w oddziale malarni, gdzie do produkcji używany jest najbardziej deficytowy artykuł — złoto ceramiczne.

W skład jednej z brygad wchodzi malarze: Marian Dobski, Franciszek Januchowski i Bronisława Łatońska, którzy przeciętnie oszczędzają miesięcznie do 30 gramów złota. Zaoszczędzonym złotem brygada dekoruje stołówki.

Drugą brygadę tworzą ma-

10 KRONIKA PAŹDZIERNIK

PIĄTEK

Franciszka

Słońce w.: 6.08

zach.: 17.10

Księżyc w.: 21.26

zach.: 14.14

W północno-zachodniej części kraju zachmurzenia zmienne z przelotnymi opadami. Na pozostałym obszarze początkowo pochmurno i miejscami opady, później zachmurzenie zmienne z przelotnymi opadami. Temperatura maksymalna od +10 st. C do +14

Szkodników społecznych spotka sprawiedliwa kara

W powiecie żarskim, woj. zielonogórskiego obok świadomych swych obowiązków gospodarzy są i kuliacy oraz ulegający ich podszeptom średniorolnicy, sabotujący wykonanie planów gospodarczych.

Oto w gromadzie Lipna, gmina Przewóz chłopcy zde-maskowali kuliaka Piotra Dejnala, który nie wykonał obowiązków z ubiegłego roku. Na wniosek gromady Prezydium GRN ukarało Dejnala grzywną w wysokości 1500 zł. Kara poskutkowała — uparty kuliak „znalazł” zboże i dostarczył je do GS-u. Przez dwa lata usiłował się wykreśćać ze swych obowiązków również Klemens Ślugocki z Sieniawy Żarskiej, gmina Olbrachów. Obecnie sąsiadzi zmusili go do odstawy zboża. Za uchylanie się od wykonania planu Ślugocki odpowie przed sądem.

W Sieniawie, jest więcej opornych. Należą do nich m. in.: Franciszek Rosa, Helena Podbielska i Antoni Szumiński. „Wyróżnia się” szczególnie Józef Kwieciński ze Starej Wody — w ubiegłym roku „nie mógł” zboża odstać, a teraz „znalazł” wprawdzie potrzebną mu do wykonania planu ilość ziarna, jednak... zawołczoną. Także on będzie się tłumaczył ze swego postępu przed sądem. Pracujący chłopcy nie pozwolą, by wśród nich uprawiali swą wroga robotę kuliacy i ich pacholki. (pp)

Teatry w Poznaniu

OPERA — g. 19
„Straszny dwór”
POLSKI — g. 19
„Damy i huzary”
NOWY — g. 19 —
„Posadzenie”
KOMEDIA MUZYCZNA — g. 19 — „Pod-
łotek”
MELODEGO WIDZA —
g. 16 — „Nowa szata
króla”
CYRK nr 7 ul. Niezłom-
nych — codziennie
godz. 19.30 w niedzielę
g. 15.30 i g. 19.30.
ARTOS:
Krosno — „Podróż po
pieciolini”
Zostkowo — „Uśmiech
na dzień”
Kina w Poznaniu
APOLLO — g. 15 —
aktualne krótkome-
trażówki, 16.18 i 20
„Parada natrętów”
BAŁTYK — g. 12 —
aktualne krótkome-
trażówki, g. 13.30 —

CO — GDZIE — KIEDY

„Siedmiu śmiałych”,
g. 16, 18 i 20.30 —
„Poddany”
MUZA — g. 15 — ak-
tualne krótkometra-
żówki, g. 16, 18.15 i
20.30 — „Mały party-
zant”
RIALTO — g. 15 — ak-
tualne krótkometra-
żówki, g. 15.45, 18 i
20.15 „Błyskawica”
WARTA — g. 13 — ak-
tualne krótkometra-
żówki, g. 14 i 16 —
„Salawat, wódz Basz-
kirów”, g. 18 i 20 —
„Wyspa szczęcia”
PIAST — g. 18 — ak-
tualne krótkometra-
żówki
PUSZCZYKÓWKO: g.
19 „Skazana wioska”
WOLNOSC (Swarzędz)
g. 18 aktualne krótko-
metrażówki
FOTOPLASTIKON —
g. 10-22 i „Wersal”

Radio

Program II
fala Poznania 249 m
Wiadomości:
5.05, 6.30, 7.55, 12.04,
18.10 (P), 21, 23.50
Koncerty:
5.10 (P) — poranny,
6.50 — tańce ludowe
różnych narodów, —
7.35 — w rytmie wal-
ca i polki, 12.15 —
na swojską nutę, 13
popularna muzyka
symfoniczna, 13.15 —
solistów, 15 — utwo-
ry fortepianowe, —
16.20 (P) — fragment
oper „Madame But-
terfly”, 17.20 (P) —
recital wokalny, —
17.40 (P) — muzyka
tancerna, 18.40 — lu-
dzim planu 6-letniego,
20.18, 21.30 — mu-
zyka tancerna, 22.20
orkiestry, 23 — daw-
na polska muzyka
kameralna